

ENHET-KRITIKK-ENHET

DISKUSJONSBULLETIN FOR M=L-BEVEGELSEN PÅ VESTLANDET.

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket, ble sammenfattet i 1942 i formelen "enhet-kritikk-enhet". Å gå nærmere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk og kamp og nå fram til ny enhet på et nytt grunnlag. I følge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket.

Mao Tsetung.

INNHOLD:

LEDERs. 1

OM DEMOKRATISK SENTRALISME:

Om motsigelsene i Studentlaget i Bergen. (Ole Hugo).....s. 2a
Hva skjedde da opposisjonsgruppen på filosofi ble dannet (-"-)s. 5
Hva skjedde på filosofisk institutt (Filosofilaget).....s. 7
Propagandalaget og den demokratiske sentralismen (E.W.).....s. 8
Styrk den demokratiske sentralismen! (STMO).....s. 11
Endel kommentarer til K.A.s innlegg om den sentr. (STMO).....s. 12
Innlegg i diskusjonen om demokratisk sentralisme (Ingebjørg).....s. 13
Noen teoretiske spørsmål (a.o.).....s. 17
Svar fra Halvard.....s. 19
Om a.o.s søknad om opptak i MLG, Uttalelse fra Universitetet MLG.s. 21
Vedrørende en avslått søknad til MLG (a.o.).....s. 23

STAGNASJON OG VAKLING? (Mest om Stalin, EEC-linjen og den sentr.)

Referat fra veggavisdebatten etter møte om Stalin i Studenter-
samfunnet 27/10 -72 (RED).....s. 25
Kampen mellom de to linjene i studentlaget (KRS).....s. 28
Stalin og proletarietets diktatur i 1930-åra (Jens).....s. 31
Svar til kamerat KRS (Mons).....s. 34
Stagnasjon? Hvor? (Halvard).....s. 36
"Kjennsgjerningene deler seg i to". (Eldar).....s. 38
Referat fra møte på XX institutt.....s. 41
Nokre momenter til EEC-oppsummeringa (AO jus og SAH).....s. 43
Tillegg til artikkelen "Enheten i demokratisk sentralisme" i
EKE nr. 1 (K.A.).....s. 48
Brev fra Oslo (Fridtjof).....s. 51

Nr 2

Pris kr 2

L E D E R :

Diskusjonen må fortsette. Og den må fortsette internt. Dette må bli konklusjonen av seminaret i studentlaget på onsdag.

Det har skjedd en god del siden forrige nr. av EKE kom ut. Vi skal likevel ikke lage noe referat av det her. Det som har skjedd blir utførlig framstilt og kommentert i flere innlegg.

Etter vår mening er det viktigste som har skjedd det at de som i forrige nr. av EKE argumenterte for åpen debatt utad, nå er gått over til å praktisere det. Dette har skjedd i situasjonen.

Hva er hovedmotsigelsen i EKE-diskusjonen? Innleggene i dette nr. tar opp mange saker, og det eksisterer ennå et mylder av motsigelser som ikke er diskutert. Faren for å miste oversikten er altså stor. Det er motsigelser på den politiske linjen på endel spørsmål: f.eks. vår holdning til det nasjonale spørsmål, til småborgerskapet osv. Det er videre forskjellige oppfatninger av "hva er marxismen-leninismen?", og av hvordan vi behandler motsigelser i organisasjonen.

Er noe av dette hovedmotsigelsen? Hovedmotsigelsen "spiller den ledende og avgjørende rollen, mens de øvrige inntar en sekundær og underordnet stilling." (Mao: Om motsigelsen) Hvilken motsigelse spiller så her den avgjørende rollen?

I ett av innleggene i denneulletinen blir det slått fast at Lenin satte politikken først, og så organiseringen. Organisasjonsformen må vurderes utfra det at den skal støtte oppunder en bestemt politikk. De forskjellige synene på organisasjonsformene - som står sentralt i dette nr. - er refleksjoner av dypere motsigelser på bevegelsens politikk og oppgaver.

Konkretisert: Noen mener ut fra framgangen de siste årene at ungdomsforbundets viktigste oppgave er omdanning til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom, MLGs oppgave er å danne partiet, at en av våre viktigste feil har vært redselen for å delta i breie allianser, at vi nå må komme ut til enda større deler av folket enn før, og reise massene i breie fronter til kamp for sine interesser. Disse hevder å for i det hele tatt å kunne arbeide blant så store masser uten å bli utvannet, må partiet være en fasttømret organisasjon med en høy grad av disiplin og enhet, også i prinsipielle spørsmål.

Andre mener at vi nå er inne i en stagnasjonsperiode hvor vi må legge vekt på "tålmodig oppbygging" der hovedoppgaven ikke er arbeid blant breie masser, men å trekke til oss og skolere de mest framskredne. Dette setter selvsagt også sitt preg på deres syn på organisering og grader av åpenhet i diskusjonen.

Altså: motsigelsen mellom utadrettet kamp og arbeid blant alle lag av massene (på den ene siden) og indre konsolidering og arbeid hovedsakelig blant de mest framskredne (på den andre) setter sitt preg på de andre motsigelsene.

Brennpunktet er det feltet hvor motsigelsen trer klarest fram, der den er mest akutt. Det er der kreftene må settes inn dersom den skal kunne løses.

Vi mener at brennpunktet i denne hovedmotsigelsen på bevegelsens oppgaver og organisasjon nå er motsigelsene på den demokratiske sentralismen. I øyeblikket står de slik: Skal medlemmene avgjøre slike saker som når det skal debatteres åpent utad, hva som kan debatteres på denne måten osv. eller kan en gruppe medlemmer begynne å praktisere dette utfra den begrunnelsen at de "har en riktig linje" og de andre har en "håpløs" linje? Spørsmålet om tålmodig arbeid blant

massene - i dette tilfelle medlemsmassene - eller om det er tilstrekkelig når de "mest framskredne" gir sin tilslutning dukker opp igjen.

Det er dette spørsmålet du må ta stilling til. Det er måten dette spørsmålet løses på som avgjør hvilken måte resten av EKE-debatten skal foregå på. Og spørsmålet står ikke om medlemmene gir sin tilslutning til eller tar avstand fra endel ideer og prinsipper som er kommet fram, de skal godta eller forkaste den praktiske gjennomførelsen av disse ideene. Det er her "det brenner" nå.

O M DEBATTEN VIDERE:

Hva slags innlegg ønsker vi nå? Vi ønsker for det første innlegg fra alle som ikke har uttalt seg ennå, og vi ønsker flest mulig konkluderende innlegg om demokratisk sentralisme, innlegg som tar standpunkt til denne motsigelsen. Det er ikke meningen å foreslå å avblåse denne debatten, men vi mener det er nødvendig å prøve å samle trådene for å se hvor vi står.

Dessuten må vi begynne å få debatten igang på de andre motsigelsene, særlig på de forskjellige synene på hovedsakens situasjon og oppgaver. Debatten om det nasjonale spørsmål, som startes opp i dette nr. må også følges opp. Vi mener disse saken bør utgjøre hovedinnholdet i neste nummer.

TIL SLUTT EN VIKTIG SAK:

HVORDAN SKAL EKE-BULLETTINEN BLI ET FORUM FOR OG AV ALLE MEDLEMMENE?

Selv om det er en tydelig bedring i dette nummeret, er den tydeligvis forbeholdt forholdsvis få.

Vi vil oppfordre alle lagsledere til å ta initiativ til å få diskutert bulletinen i lagene med sikte på at debatten resulterer i mange innlegg.

Til dere som har problemer med å skrive! Slå dere sammen og skriv i fellesskap! (Og, det er ikke nødvendig å sitere Lenin i alle innleggene, så om noen klarer å skrive et innlegg uten et eneste sitat vil det helt sikkert bli oppfattet som et friskt pust. Bare prøv!)

BEKJEMP PERFEKSJONISMEN OG SEKTERISMEN OG SKRIV SJØL!

Redaksjonen.

OM MOTSIGELSENE I STUDENTLAGET I BERGEN

At der finnes dyptgripende motsigelser i studentlaget er ingen lenger i tvil. At det er to motstridende linjer og ikke tilfeldig uenighet, er vi også enige om.

-Motsigelsene går på helt sentrale spørsmål i m-l-bevegelsens politikk, organisasjon, synet på prioriteringen av bevegelsens oppgaver osv.
-Noen kamerater står i synet på forsvaret av sjølråderetten, småborgerskapet, frontene - på standpunkter som ville ha alvorlige konsekvenser for vårt arbeide. Standpunkter som ville stå i veie i folket (mellom arbeiderklassen og småborgerskapet) - ville føre til en neglisjering av et av de mest sentrale spørsmål for det arbeiderende folket i dag og i framtida (forsvaret av sjølråderetten) - Ville splitte fronten og de brede massene (trange, antikapitalistiske fronter på arbeidsskulle, fagforeninger osv.)

Dette er linjer som m-l-bevegelsen har søkt framskutt gjennom å bekjempe (Jfr. Hoveddiskusjonene i 1971)

Men nettopp fordi det er grunnleggende motsigelser, må de løses gjennom en omfattende og konsekvent diskusjon blant medlemmene. Det må være opp til medlemmene å avgjøre m-l-bevegelsens linje gjennom en slik Enhet-Kritikk-Enhet - bevegelse. Dette er den eneste mulige metode til å løse disse motsigelsene i dag.

Akkurat nå går innledertid hovedmotsigelsen i studentlaget ikke på spørsmålet om de to linjene i politikken.

Der er også to linjer i synet på den demokratiske sentralismen. Er det så da her hovedmotsigelsen går?
La oss se på innholdet i denne motsigelsen.

Kamerat A.O. la fram følgende synspunkter på et lagemøte på filosofisk inst

1. Fraksjoner er i og for seg ikke en dårlig ting. Der kan være bra og dårlige fraksjoner!
2. SK er den eneste tillatte fraksjonen i SUF(m-l) i dag. Dersom de kan kjøre ut politiske linjer til massene, så kan også jeg!
3. Jeg nekter å underlegge meg noe sentralt organ overhode i prinsipielle spørsmål.
4. Den organiserte m-l-bevegelsen av i dag er ikke nødvendigvis det eneste alternativet til byggingen av et revolusjonært parti i Norge!

Hva er dette for standpunkter?

Statuttene for SUF(m-l) som uttrykker vårt prinsipielle syn på organisasjonsformen i lover, sier om fraksjonisme: "EKSISTENSEN AV EGNE GRUPPER INNAFOR SUF(m-l) SOM KJEMPER MOT FORBUNDETS LINJE; FØRER FRAM AVVIKENDE SYN INNAD OG UTAD OG OPPRETTER SINE EGNE KONTAKTER I FORBUNDET PÅ TVERS AV FORBUNDETS VANLIGE FORBINDELSESLINJER OG ORGANER, ER ET UTTRYKK FOR FRAKSJONISME OG ABSOLUTT UTILLATELIG." (s. 14)

Statuttene definerer altså fraksjonisme som entydig dårlig og "absolutt utillatelig" Hvorfor det?

En enhetlig organisasjon i teori og handling er arbeiderklassens viktige våpen i kampen. En organisasjon der enkeltpersoner og grupper "fritt" etter eget ønske kan kjøre ut synspunkter og linjer og organisere seg sjøl på tvers av organisasjonens vanlige linjer, er en splittet og sløvt våpen. Det kan ikke være noen samlende kraft som folket kan ha tillit til.

Demokratisk sentralisme sikrer at medlemmenes erfaringer og standpunkter danner grunnlaget for linjene gjennom demokratiske diskusjoner. Sentralisme oppsummerer diskusjonene og utformer linjer som er medlemmenes eiendom og som organisasjonen kan stå enhetlig på.

Fraksjonisme betyr undergraving av enheten.

-Fraksjoner undergraver demokratiet, medlemmene fratas sin demokratiske rett til å bestemme hva som skal være organisasjonens linje i de forskjellige spørsmål. Fraksjonisme skaper en atmosfære av taktikkeri og manglende åpenhet innad i organisasjonen.

-Fraksjoner undergraver sentralismen fordi den betyr flere og skiftende sentra. og fordi den oppløser forbindelseslinjene mellom ledende organer og grunnorganisasjonene (foruten at den oppløses grunnorganisasjonene sjøl.)

Åtillate fraksjoner betyr i sin konsekvens å lovfeste splittelse innad og

utad.

Når kamerat A.O. videre hevder at SK er den eneste tillatte fraksjon i SUF(m-l), "glemmer" han at denne "fraksjonen" er valgt av landsrådet, forbundets høyeste organ, til å lede SUF(m-l), til å være organisasjonens fremste representanter innad og utad.

Når kamerat A.O. påberoper seg samme rettigheter som SK til å kjøre fram linjer, understreker dette bare at teorien om SK som fraksjon er en teori om ingen ledelse!

Dette understrekes ytterligere av uttalelsen om at han nekter å underlegge seg noe organ i prinsippsspørsmål. Statuttene sier om disiplinen: "HELE FORBUNDET MÅ STRENGT UNDERORDNE SEG EN GEJNNOMFØRT DISIPLIN: DEN ENKELTE ER UNDERORDNET ORGANISASJONEN, MINDRETALLET ER UNDERORDNET FLERTALLET, LAVERE ORGANER ER UNDERORDNET HØYERE OG HELE FORBUNDET ER UNDERORDNET SENTRAL-KOMITEEN." (s. 14)

Dette betyr ikke at medlemmene automatisk skal ha samme mening som organisasjonen som helhet. Spørsmålet står på om enkeltmedlemmer og lavere organer skal underordne seg høyere, f.eks. i spørsmålet om motsigelser skal kjøres ut, hvordan en diskusjonsbevegelse skal føres osv. eller om hvert enkelt medlem eller gruppe sjøl kan velge om han/de vil kjøre diskusjonen ut, om han/de skal framstå på åpne møter med motstridende linjer og bekjempe forbundets. Det er dette siste A.O. ønsker!

Den siste uttalelsen fra A.O. som er referert her (at m-l-bev. ikke er det eneste alternativet til et revolusjonært parti), går ikke direkte på den demokratiske sentralismen, men har likevel en klar sammenheng med disse synspunktene: Mens det hittil har referert ville føre til splid "innafor" m-l-bevegelsen, betyr det siste at kameraten ikke ser det som en skadelig ting at organisasjonen splittes i flere forskjellige organisasjoner! Et lite blikk til utlandet avviser dette standpunktet som skadelig. I Sverige eksisterer der i dag en hel rekke organisasjoner utenom KFML på venstresiden. I konkrete aksjoner som 1. mai, streiker osv. har vi sett hvordan disse grupperingene har slåss mot hverandre. Vi har sett hvordan åpen hets og polemikk er blitt begjærlig grepet av borgerpressen for å så tvil og mistillit i folket.

Er det da så at flere organisasjoner kan være tjenlig på lang sikt? På ingen måte. Framskmennene har sannelig holdt på lange nok, men når de engang skaper seg et sterkt m-l-parti, som dæminerer venstresida, da vil det ha skjedd på grunnlag av kamp mot splittelse, ikke på grunn av splittelse.

En av årsakene til at den norske m-l-bevegelsen i dag regnes som en av verdens sterkeste, er nettopp at vi har klart å unngå alvorlige og skadelige splittelser. At vi som en enhetlig bevegelse så og si totalt dominerer den revolusjonære bevegelsen i Norge.

En sak er at splittelser kan og vil oppstå uavhengig av vår vilje. I slike tilfeller må vår oppgave være å redusere skadevirkningene. En helt annen sak er å gå inn for flere organisasjoner som middel til å bygge partiet. Dette standpunktet kaster over bord det møyssommelige arbeide som er grunnlaget for at KP stiftes neste år! Det er i sin konsekvens et standpunkt mot partidannelse på mange mange år!

Det er klart at de to linjene på demokratisk sentralisme er antagonistiske, de kan ikke forenes. Likevel eksistensen av to uforenlige linjer innafor m-l-bevegelsen er ikke ensbetydende med splittelse! Gjennom en demokratisk diskusjonsbevegelse innad kan vi løse slike motsigelser, bl.a. dersom ønsket om enhet er tilstede!

AKKURAT I DAG ER DET DETTE SOM ER HOVEDSPØRSMÅLET:
Noen kamerater på filosofisk institutt har begynt å praktisere sitt avviken de syn på demokratisk sentralisme og bevisst satt forbundets statutter til side!

Det er spesielt to saker som her er alvorlige brudd på den demokratiske sentralismen:

1. Kameratene har fmdannet p.laget på filosofisk til en opposisjonsgruppe mot m-l-bevegelsens ledelse og linjer. Gruppen har en valgt ledelse som består av medlemmer og ikke-medlemmer. Ledelsen har til oppgave å utrede grunnlaget for opposisjonen!

MERK! Betegnelsen "Opposisjonsgruppe mot m-l-bevegelsens ledelse" som et medlem av filosofi-laget (sitter i AU for opposisjonsgruppa), to ikkemedlemmer som deltar i gruppa, og jeg, ble enige om var dekkende for det som hadde skjedd i p.laget!

2. Kamerat A.O. oppfordret innstendig laget på filosofi til å oppføre enhetli overfor resten av medlemmene i studentlaget på møtet der motsigelsene skulle diskuteres!

Det siste er et klart uttrykk for fraksjonisme fordi kamerat A.O. tilsteber disiplin på et avvikende synspunkt av en gruppe medlemmer overfor resten av laget. D.vs. han setter gruppedisiplinen over organisasjonens disiplin.

Det første er et klart brudd på statuttene, for det første fordi kamerat A.O. la fram en analyse av forbundets historie og nåværende stilling, som i det store og hele strider skarpt mot vår egen. Den var ikke engang forsøkt framlagt innad før han kjørte den ut utad.

For det andre er det et graverende uttrykk for fraksjonisme å danne en opposisjonsgruppe mot m-l-bevegelsen bestående av medlemmer og ikke-medlemmer. Det er så graverende at at det til og med overskrider statuttens beskrivelse av fraksjon! (Årsaken er muligens at denne opposisjonsgruppa tenderer mot en ny organisasjon, j.fr. A.O.s uttalelse om alternativer til m-l-bev.)

I tillegg (spm om det ikke var nok!) kommer en meget skjerpende omstendighet. Nemlig det at opposisjonsgruppa har medlemmer som langt fra kan regnes som sympatisører av m-l-bevegelsen.: Hans Ebbing - som i vår skrev en omfattende kritikk av m-l-bevegelsen - og vi, ble enige om å føre diskusjonen om kritikken hans p.lagsinternt. Etter at vi svarte på kritikken og oppfordret Ebbing til å fortsette diskusjonen i MIGs diskusjonsblad, nektet han det ("Han kunne ikke uttrykke sine meninger i 4-siders artikler") og i stedet produserte han et nytt skriv (Ebbing 2.) som han søgte offentlig og sendte til Kontrast! Dette skrevet inneholder en hel rekke påstander om dobbeltmoral, hykleri, opportuniste osv osv, og ender opp med en konklusjon som oppfordrer alle "gode" krefter til å slå seg sammen mot ledelsen. I tillegg har han forsøkt å provosere fram en offentlig veggavisdebatt om interne forhold i bevegelsen. Slike "sympatierklæringer" klarer bevegelsen seg utmerket foruten. Sympatisører" av den typen er det en styrke og kvitte seg med.

Framgangsmåten til kameratene på filosofisk intsitutt har satt medlemmenes demokratiske rettigheter til å avgjøre hva som skal være m-l-bevegelsens linje, både på vår historie og på spørsmålet om hvordan diskusjonen skal drives, fullstendig til side. Under skil om diskusjon og demokrati drives en praksis som river grunnen under enhver enhetlig og demokratisk diskusjon.

Når handlemåten ikke begrunnes med lange Leninsitater, begrunnes den gjerne med påstanden om at den demokratiske sentralismen er gått i oppløsning. Det er imidlertid viktig å slå fast at handlemåten klart innebærer en mistillit til medlemmenes evne til å skille mellom riktig og galt. Når A.O. på forhånd slår fast at en diskusjon blandt medlemmene ikke kan endre hans syn, hverken på forbundets historie eller på om han burde kjøre analysen ut eller ikke. Når det prioriteres først å høre opposisjonsgruppes syn på analysen før medlemmene i det hele får høre om den, ja da er ikke det rare "tillitserklæringen"!

La oss likevel se på påstanden om dem. sentr. Dersom den var gått i oppløsning, burde vel det vise seg i E-K-E-diskusjonen ved at ledelsen ternerte den? La oss se kort på de "initiativer" kameratene har tatt til diskusjonene og de "hinderne" som er lagt i veien for dem.

Kamerat A.O. er medlem av styret i studentlaget. Da styret diskuterte forslaget om en intern eke-bevegelse for å løse motsigelsene, kom han ikke med en eneste innvending. Han ba ikke engang om å få markere et eventuelt avvikende synspunkt gjennom en avstemming over forslaget!

Noe seienere kaster han hele EKE-bevegelsen overbord!

Kamerat A.O. er formann i laget på filosofi. Laget satte igang en innkalling til et møte om EKE-bevegelsen på tvers av organisasjonens forbindelseslinjer. Styret (der som sagt A.O. er medlem) får rede på møtet to

dager før det skal avholdes, og etter at innkalling er foretatt. Etterpå be-
grunnes møtet med manglende initiativ fra styrets side!

Kamerater, det kan overhode ikke reises tvil om deres vilje til å disku-
tere. Men det må i sannhetens navn være tillatt å reise tvil om deres ~~vilje~~
vilje til enhet!

Vi er for en fullt ut åpen diskusjon innad om motsigelsene. En diskusjon
der der er full frihet til å fremme synspunkter som til og med vil bety opp-
løsning av organisasjonen! Men, å sette i gang å oppløse den i praksis,
mens diskusjonen pågår - der går grensen!

FYLKESSTYRET I SUF(m-1) HAR DISKUTERT SITUASJONEN I EKE-BEVEGELSEN OG VED-
TATT FØLGENDE HOLDNING TIL DEN VIDERE DISKUSJONEN:

1. MOTSIGELSENE I STUDENTLAGET SKAL DISKUTERES INTERNT OG GJENNOM DE ORGA-
NER SOM ER VALET TIL Å LEDE ORGANISASJONEN.
2. OPPOSISJONGRUPPA PÅ FILOSOFISK INSTITUTT MEDLEGGES DA DEN ER I STRID
MED FORBUNDETS VEDTEKTER:
3. FORTSATT DELTAKEELSE I OPPOSISJONGRUPPA ER UFORENLIG MED STATUTTENE OG
DERMED UFORENLIG MED MEDLEMMSSKAP I SUF(m-1).

Dette vedtaket skal diskuteres i alle lag i studentlaget for at alle med-
lemmene skal ta stilling til hvordan diskusjonen skal føres videre.

Ole H. p.

HVA SKJEDDE DA OPPOSISJONGRUPPA PÅ FILOSOFI BLE DANNET?

Det ser ut til at spørsmålet om hva som skjedde på p.lagsmøtet på filosofi
er blitt gjenstand for ganske forskjellige tolkninger. Jeg går imidlertid
ut fra at kjennsgjerningene ikke deler seg så kraftig i to at det plutselig
skal se ut som to forskjellige møter. Den beskrivelsen av hendelsene som
nå følger er nedtegnet utfra samtaler med fire personer som var på møtet:
Et MLG-medlem som var til stede, et medlem av filosofilaget (sitter i AU i
opposisjonsgruppa) og to ikke-medlemmer som er med i gruppa.

Men først en liten kommentar: Jeg forstår det slik at filosofilaget nå
mener at det som skjedde ikke er et brudd på dem.sentr. Det er merkelig
ettersom formannen i filosofilaget på lagsmøtet dagen før uttalte at det
som kom til å skje var et brudd, men at det i den nåværende situasjon var
nødvendig å sette statuttene til side!

For det andre blir det påstått at medlemmene på filosofi var enige i at
kamerat A.O. skulle legge fram sin analyse. I prinsippet var alle enige at
det var riktig, men avstemmingen i laget dagen før viste at 3 kamerater
mente p.lagsmøtet skulle avholdes før medlemmene i storlaget hadde fått
diskutert om det var riktig eller ikke, 1 var i mot og 2 var avholdende
(3 medlemmer var ikke til stede). Det er et meget viktig skille som vi har
påpekt tidligere mellom det å mene at en slik framgangsmåte er riktig, og
det og faktisk gjennomføre den uten diskusjon.

På selve p.-lagsmøtet ble betegnelsen "pressgruppe" brukt. Diskusjonen
dreide seg ikke om om det skulle være en pressgruppe, men om den skulle ha
en politisk plattform eller "bare" et grunnlag der motsigelsene til m-l-
bevegelsen ble skissert. De fleste gikk inn for det siste og AU fikk i opp-
drag å utrede grunnlaget nærmere.

Videre var der fremme forslag om at de skriv og analyser som p.-laget
produserte skulle spres på m-l-bokdisker! (Dette inkluderer Ebbing 2.)
ET medlem av laget skulle ta dette opp med styret i studentlaget!

Der var fremme forslag om at gruppa skulle ta kontakt med andre organiserte og sympatisører får å diskutere!

Ingen av disse forslagene ble inntegått av kameratene på filosofisk! Det er spesielt viktig fordi avstemningsgrunnlaget til slutt lød som følger "De som er enige i det vi nå har diskutert stemmer for!"

Kameratene på filosofisk institutt mener at de likevel ikke har brutt den demokratiske sentralismen og dette begrunnes med at de ikke er underlagt vedtak i opposisjonsgruppa. Men dette forandrer jo på ingen som helst måte det faktum at kameratene har organisert rundt seg en pressgruppe mot m-l-bevegelsen, bestående av ikke-medlemmer og ikke-sympatisører!

La oss likevel se på dette argumentet. Hvilke vedtak er det overhode medlemmene på filosofi er villige til å underlegge seg? Når statuttene til forbundet bevisst settes til side? Når enkelte kamerater nekter å underordne seg vedtak i lagaet om at diskusjonen skal føres internt? Nei, det er på ingen måte overraskende at kameratene ikke vil underlegge seg vedtak i opposisjonsgruppa.

I tillegg: medlemmer av p.laget ønsket å betrakte seg som likeverdige med medlemmer i SUF(m-l) i den forstand at de kunne ta initiativer på tvers av de vedtatte linjene i bevegelsen. Medlemmene i laget på filosofisk sa seg enige i p.lagsmedlemmenes syn! Ikke nok med at de har organisert en opposisjonsgruppe, kameratene har også ~~xxxxxx~~ bidratt til å spre en fullstendig feilaktig holdning til hva som medlemsskap innebærer.

Kamerater, der er ingen grunn til å tildekke det som virkelig har skjedd på p.lagsmøtet. Dersom kameratene har endret syn på hva p.laget skal være, eller ønsker å følge vedtak i organisasjonen om hvordan diskusjonen skal føres, bør ikke dette gjøres ved å tolke Wendelsene på møtet på en ny måte, men ved i praksis vise at dere har endret syn, eventuelt ønsker å underordne dere disiplinen i forbundet og nedlegge opposisjonsgruppa. Som på alle mulige punkter er vedtektstridig og et brudd med den demokratiske sentralismen.

Ole H

HVA SKJEDDE PÅ FILOSOFISK INSTITUTT?

STYRET HADDE INNKALT TIL P-LAGSMÖTE 25.11. MÖTET SKULLE HA TO INNLEDERE. EN AV DEM VAR ORGANISERT M-L'ER. HAN SKULLE TA OPP M-L-BEVEGELSENS HISTORIE OG UTVIKLING. PÅ ET FORUTGÅENDE LAGSMÖTE DISKUTERTE EN HVORVIDT EN SKULLE FORESLÅ UTSETTELSE AV MÖTET TIL ETTER DET FRIE SEMINARET 29.11. EN AVSTEMNING FÖRTE TIL AT MÖTET BLE AVHOLDT SOM PLANLAGT.

PÅ P-LAGSMÖTET GJORDE KAMERATEN SOM INNLEDET OPPMERSOM PÅ AT HAN SNAKKET FOR EGEN REGNING. I DEBATTEN KOM DET FRAM AT DE TILSTEDEVÆRENDE KAMERATENE I LAGET VAR ENIGE I DEN HISTORISKE ANALYSEN. DISKUSJONEN BLE FÖRT PÅ EN ÅPEN MÅTE.

EN DISKUTERTE VIDERE P-LAGETS FRAMTIDIGE ARBEIDSFORM. KAMERAT K.V. (SYMPATISÖR) FORESLO EN FASTERE ORGANISERING AV P-LAGET. DET BLE DERETTER DISKUTERT HVA DETTE INNBAR, OG EN KOM FRAM TIL FÖLGENDE: SYMPATISÖRENE ÖNSKET Å DEFINISJONER SEG SOM EN OPPOSISJON TIL M-L-BEVEGELSEN OG Å BETRakte SEG SOM LIKESTILTE MED DE ORGANISERTE, SLIK AT DE SKULLE KUNNE TA POLITISKE INITIATIV UAVHENGIG AV DE LINJENE M-L-BEVEGELSEN HAR VEDTATT, I P-LAGET SÅVEL SOM UTENFOR, I INTERESSEKAMPEN PÅ UNIVERSITETET. PÅ DENNE MÅTEN ÖNSKET SYMPATISÖRENE Å KOMME FRAM TIL ET REELT KAMPFELT. I PRAKSIS VILLE DETTE BETY OFTERE MÖTER (CA. HVER 14. DAG), OG AT HVERT MEDLEM FIKK ET MER FORPLIKTENDE FORHOLD TIL ARBEIDET I P-LAGET (MELDING DERSOM EN ER FORHINDRET FRA Å MÖTE, TA PÅ SEG ARBEIDSOPPGAVER OSV.) TIL NESTE MÖTE VEDTOK EN Å STUDERE TO AV LENINS ARTIKLER OM UNGDOMMEN OG UNIVERSITETSPOLITIKKEN.

DE ORGANISERTE RESPEKTERTE OG SLUTTET OPP OM DISSE SYNSPUNKTENE. DE ORGANISERTE MENTE DET VAR VIKTIG AT SYMPATISÖRENE INITIATIV FIKK REELL BETYDNING. MED LAGSMEDLEMMENE UNDERSTREKET SAMTIDIG AT P-LAGET IKKE HADDE NOEN DEMOKRATISK SENTRALISME, AT FÖLDELIG INGEN KUNNE VÆRE UNDERLAGT VEDTAK I P-LAGET OM POLITISKE LINJER, ALLER MINST DE ORGANISERTE. DETTE VAR DET ALLMENN ENIGHET OM.

PÅ SLUTTEN AV MÖTET BLE DISSE TINGENE FASTSLÅTT I VEDTAKS FORM. ALLE STEMTE FOR, UNNTATT KAMERAT K.H., FILOSOFILAGET, SOM AVHOLDT SEG. HUN HAR SENERE GITT UTTRYKK FOR AT DETTE VAR TAKTISK BEGRUNNET: HUN VAR ENIG I VEDTAKET, MEN VAR REDD FOR AT DET I DEN NÅVÆRENDE SITUASJON KUNNE BLI TOLKET SOM OPPRETTTELSE AV EN NY POLITISK ORGANISASJON.

DET ER VÅR OPPFATNING AT DISSE OMSTENDIGHETENE IKKE KAN GI GRUNNLAG FOR NOEN PÅSTAND OM AT VI HAR BRUTT DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN.

LAGET PÅ FILOSOFI.

Om p-laget og demokratisk sentralisme.

På et fritt seminar 29.11 ble det fremsatt et forslag om at p-laget på filosofisk burde nedlagges. Før man er enig i en slik nedleggelse, bør man stille seg noen spørsmål.

- a. Hvordan har det gått med p-lagene hittil?
- b. Hvilken funksjon har de?
- c. Hvorfor har noe spesielt skjedd på f.i. der både p-lag og organiserte er implisert?

I dag ligger en god del av de opprinnelige p-lag nede. det ble 29.11 argumentert med at medlemmene i disse lagene hadde gått inn i bevegelsen. Spørsmål: Hvorfor har det ikke vært noen nyrekruttering av sympatisører til disse lagene? Er det forde man ikke trenger sympatisører, eller er det forde de så å si går rett inn i bevegelsen?

Stoffmengden man må gjennomgå på studiesirkler er mindre nå enn da bevegelsen startet. Kommer studiesirklene til å forsvinne til slutt, eller er det lettere å forstå marksismen-leninismen i dag?

Når det nesten ikke eksisterer sympatisørslag, hvorfor eksisterer det et aktivt og studerende p-lag på f.i. Hvorfor produserer medlemmene der så mange stensiler, og hvorfor deltar de så aktivt i aksjoner? Hvorfor har de ikke meldt seg inn i SF og hvorfor har de en ganske stor nyrekruttering?

En grunn kan være en kollektiv arbeidsstil, og en annen at dette p-laget har et høyt teoretisk nivå som gjør det i stand til å analysere.

Stort sett fungerer et p-lag som sympatisør- og rekrutteringslag. De organiserte opptrer enhetlig overfor p-lag. Det enhetlige fungerer likevel slik at f.eks. interessekamp diskuteres åpent. Når det gjelder syn på Stalin derimot, skal de organiserte enhetlig stå på forbundets linje i diskusjon med p-lag.

Går det an å sympatisere med noen man ikke kan snakke åpent med? Vanlige mennesker reagerer på det vis at de har mest tillit til og sympati overfor den parten de kan snakke mest mulig åpent med. Når de organiserte ikke har åpen dialog med sympatisørene, blir det vanskelig å ta politiske initiativ. Det hele ender i liberalisme.

P-laget på filosofisk inst. har fungert på det vis at de aktivt har deltatt i kampen mot EEC, at det sluttet aktivt opp om RAF, at det tok initiativ til et Stalin-møte, at det konsentrerer seg om marksist-leninistiske analyser - og at det ikke leverer stoff til f.eks. Orientering eller Arbeiderbladet. Hvorfor har dette laget fungert slik? Trolig fordi laget i ordets rette forstand er sympatisører.

I EEC-saken var KK før 25.9. altfor optimistisk. Seinere tok KK selvkritikk på dette. I et av de siste "Hva må gjøres", ble det tatt selvkritikk på uttalelser som at monopolkap. var satt i sjakk etter 25.9. og at det norske folk gikk til avstemning på antiimperialistisk grunnlag. Selvkritikken var i tråd med analyser som p-laget for lengst hadde gjort.

skal vi next dialog med slike lag?

på fi. har man ønsket åføre dialog med p-laget fordi de organiserte er enige med p-laget på visse punkt. 25.11..ble dialogen en virkelig dialog.Laget sa hva det tenkte og tenkte om bevegelsens historie.Dette blir nå betraktet som brudd på dem.sen.

Marxismen-leninismen er vanskelig.Den har blitt utformet i teorien av menn som levde under andre historiske forhold enn vi gjør .Da historien i seg selv ikke kan gjenta seg eller da vi ikke kan hoppe ned iden som Niels Klim i jorda ,må vi holde oss til skrevet matriale samtidig som vi analyserer vårt forhold ut fra teorien... Av denne grunn er det slett ikke uvesentlig med boklige studier.

Et begrepsinnhold kan få varierte tolkninger.I vår teori er dem.sen. et viktig begrep.Lenin sier noe om dette,og vi må da lese ham.For dem.sen. setter Lenin opp tre nødvendige æ prinsipper i radikalismen...

1. En politisk bevisst avantgarde,

2.ØMassebasis.

3. Linjene som partiet kjører ut må være av en slik karakter at massene oppfatter dem som riktige.

ad 1. all selvkritikk,svikten i fsf og sladdernivået man man behandler filosofisk institutt på viser at man ikke alltid er så politisk bevisst som man ønsker..

ad 2. hvilken massebasis har vi og hvilken tillithar vi når vi ikke engang kan snakke åpent med p-laget påf.i. Hva mener vi egentlig med masse og hvor er massabasisen

ad 3. Å kjøre ut ei linje enhetlig kan bli mekanisk forstått iflg.Lenin skal partiet inhente meninger fra arbeiderklassen Deretter skal partiet systematisere ,absteahere og så i avklaret form kjøre ut arbeidermassens meninger.Linjene er holdbare bare hvis arbeidermassen oppfatter dem som riktige. Dette å kjøre noe enhetlig ut betyr ikke - Lenin bnd.10 - at en organisasjon må være enhetlig utat i sine meninger Det er ikke noe organisatorusk begrep.Lenin satte politikken først og så organisasjonen .Man skulle da iflg. Lenin ha enhet i mening med p-laget.

Etter en slik forståelse av Øenin blir det vanskelig å se at laget på fi har brutt dem.sen.

Det har tidlligere vært sagt at p-laget ønsket å diskutere de motsigelser som eksisterer blandt ml-ere,organiserte, som uorganiserte.

En grunn til at f.i.laget står i motsetning til resten av storlaget på visse spørsmål ,er selve synet på motsigelser og behandlingen av dem.Det gjelder også synet på vedtak.I ideologiske ~~vedtak~~ spørsmål må det være tillat å ha en linje med motsigelser.Man kan f.eks. ikke ha vedtak på hvorvidt Stalin var en stor revolusjonær eller ikke.Å fatte vetak på ideologi,er å kvele den ideologiske debatt i partiet.Det blir ikke nødvendig å diskutere.

Lenin sier om Marx-i utopisk vitenskap og sosi alisme s.26-vi betrakter slett ikke Marx teori som noe

avsluttet og uantastelig. Vi er tvert imot overbevist om at den bare har lagt hjørnesteinen til den vitenskap som sosialister må utvikle videre i alle retninger dersom de ikke ville at livet skulle gå fra dem. Vi tror at for de russiske sosialister er en selvstendig utarbeidelse av marx, teori særlig nødvendig, for denne teorien gir bare en allmen ledetråd som anvendes i enkeltheter annerledes i england enn i Frankrike..."

Når Lenin betrakter Marx på en slik måte, kan det være vanskelig å forstå hvorfor vi skal ha en fast og uforvikelig konsepsjon av Stalin. Man kan da heller ikke ha en betingelse som sier at man må forstå Stalin på en bestemt måte for å komme inn i MLG.

Hvis man ikke ~~har~~ et vedtak på Stalin, skulle det ikke være en trussel for bevegelsen å diskutere Stalin åpent i Studentersamfunnet.

Skulle situasjonen bli den at 50% av organiserte m-l ere i Norge hadde en bestemt oppfatning av Stalin, og den andre 50% en annen bestemt oppfatning, hvilken linje skulle vi da kjøre ut?

Laget på f.i. er stort sett enig med enkelte medlemmer i p-laget i deres forståelse av Stalin og dem.sentr.-det eksisterer selvfølgelig motsigelser mellom de organiserte og p-laget.- på disse spørsmål står laget i motsetningsforhold til de fleste innen storlaget. Iflg. Mao kan intet eksistere uten motsigelser. Skulle nå filosofi-laget bli ekskludert av bevegelsen eller på annen måte forsvinne, ville motsigelser på enkelte viktige spørsmål også forsvinne, og bevegelsens medlemmer ville kanskje i større grad oppsøke dem seinere.

Til slutt må presiseres at p-laget er enig med laget, er enig med alle m-l,ere at vi kjemper for dem. sentr., prol. dikt og revolusjonen.

Motsigelsen går på at vi mener at vi har handlet etter dem. sentr. prinsipp mens andre mener at vi ikke har gjort det.

Livsviktig melding til alle medlemmene:
Finn ut hva demokratisk sentralisme egentlig er.

E W

11
Styrk den demokratiske sentralismen!
Styrk einskapen i forbundet!
Avvis liberalistiske disiplinbrot!

På seminaret om den sentr. vart det frå meg og andre kameratar stilt AO ein del konkrete spn. som det ikkje blei svara på. Eg vil ta desse oppatt.

1. Kva skjedde på samf.møtet om Stalin? Eg meiner AO må ta sjølkritikk/evt. kommentere sin og visse andre sin oppførsel, oppførsel som etter mi meining var grove disiplinbrot og brot på den sentr. Korleis kan ein kommunist utfrå kommunistisk praksis kome med mishagsyttringar når kameratar forsvarar den nasj. og internasj. n-l-linja, og dessutan kome med ville og entusiastiske utbrot når oppurtunistar angrip oss?

2. Eg vill gjerne be om ein kommentar/sjølkrit. frå AO på den veggavisdebatten som blei ført frå fil. inst. på spn. om Stalin, den sentr., interne motsigelsar osv.

3. ~~XXX~~ Kva meiner AO om at Halv-trotskyistar (Ebbing) og andre bra og mindre bra synpar for diskutere og høyre oppsummering av h-motsigelsane i forb. før oss vanlege medl. i forb. for diskutere eller høyre om linja som vert lagd fram? Er Spurkeland og Ebbing viktigare å diskutere med xx enn stud.laget, eller er kameratane i stud.laget på så lavt nivå at det ikkje er fruktbart å diskut. med desse?

Eg meiner det viktig at desse konkrete sakene som har skapt jævla nykje harde motsigelsar og tendensar til defaitisme blir konkret svara på, slik at vi kan styrke einskapen i stud.laget. ~~XXX~~ Dei harde motsigelsane og opposisjonsgruppa er dårlege ting. Kva gjer ein så med slike ting? Jau, ein bekjenpar det feilaktige og styrkjer det riktige. La desse kampane vi no er oppe i bli ført på ein slik ~~KX~~ måte at det styrkjer laget i vår teoretiske og praktiske revolusjonære politikk.

Derfor er det viktig at desse konkrete sakene blir ærleg og kameratsleg analyserte og kommenterte.

STMO.

En del prinsipielle kommentarer til K.A.'s innlegg om dem.sentr.
(obs! pga. eksamen får eg ikkje tid til å ta grundig for meg
probl., skal kome beinhardt tilbake seinare.)

På side 21 i EKE nr. 1 skreiv K.A.: "Det (den sosialistiske
vitskapen.Stmo) er heller ikke en vitenskap som er gitt en gang
for alle som en bare kan tilegne seg og siden bruke som et ferdig
system."

Riktig! Nettopp!! Marxisme-leninisme går nettopp på å
tilegne seg erfaringar frå klassekampen, oppsummere desse for å
få betre innsikt i dei grunnleggjande motsetningane i kapitalismen
og sosialismen, for å styrkje den praktiske og teoretiske revol-
usjonære politikken, leda av partiet. K.A. gjer det udialistiske
historiske overgrepet at han utfrå visse sitat frå Lenin', skrivne
då Lenin var medlem i RSDAP og dei første åra etter på, lagar ein
teori om dem.sentr., eit ferdig system.

KA, kva med resten av Lenin og vidare Stalin, Hoxha, Mao og
HoChiMinh sine erfaringar, eller SUKP(b), KKP, APA og VAP sine
erfaringar? Har ikkje m-l-bevegelsen utvikla seg, kome opp på eit
høgare nivå pr. 1972 enn i 1903-1909? Også på spm. om dem.sentr?
Kan det i det heile gå an å lage eit "ferdig system" om dem.sentr.
utan i det heile å nemne, kommentere 60 års utvikling i den inter-
nasjonale m-l-bev. og i klassekampen, nasjonalt og intr.nasj.?

Førebils notat, KA; Meir etter jul.
STMO(gul)

INNLEGG I DISKUSJONEN OM DEMOKRATISK SENTRALISME:

Jeg mener vi må skille mellom aksjonsenhet og enighet om politiske analyser (analyser av klassekreftenes stilling) og den form for enhetlig utgangspunkt som vi har i og med at vi står på marxismen-leninismens og Mao-tse-tungs tenknings grunnlag.

Aksjonsenhet er nødvendig for å gjennomføre en aksjon. Eks. en demonstrasjon. Aksjonsenhet er det når laget gjennom demokratisk debatt fatter et vedtak som går ut på å gjennomføre en bestemt aksjon. I slike tilfeller vil den demokratiske sentralismen si at de som ikke er enige i vedtaket, mindretallet, ikke går mot aksjonen, men er med på å propagandere for den blandt folk. (En annen ting er at disse kameratene vanskelig kan være de som er mest egnet til å argumentere overbevisende for aksjonen. Overfor disse kameratene er det viktig å fortsette diskusjonen om riktigheten av aksjonen slik at de kan bli konsolidert. Jo mer enhetlig laget opptrer, jo større mulighet er det for at aksjonen blir gjennomført. Enhetlig opptreden betyr slagkraft i aksjonen.) - Brudd på den demokratiske sentralismen er det dersom en kamerat overfor massene hevdet at aksjonen var feilaktig og aktivt gikk inn for at folk ikke gikk i demonstrasjonen, ikke deltok i aksjonen. En slik framgangsmåte ville svekke aksjonen, muligens føre til at den ikke ble gjennomført. Det er sjelden slike brudd skjer. Det som oftere skjer er at kamerater som ikke er overbevist om riktigheten av aksjonen (eks. valgboykotten høsten -70) ganske enkelt saboterer flertallsvedtaket. Det skjer ved at de i så liten grad som mulig deltar i propagandaen og agitasjonen. Det som kanskje er viktigere enn mangel på deltagelse, er at tvilen, uenigheten bare i liten grad kommer til uttrykk innad i bevegelsen. Mange kamerater brenner inne med sin usikkerhet. (Ifølge statuttene er dette fraksjonisme. s. 14-15: "Å underslå uenighet i forbundet linje er også et uttrykk for fraksjonisme.") I og med at tvil ikke kommer fram kan heller ikke problemet som kameraten har, løses. Passivitet må bli den eneste "utvei" for kamerater som i lengre tid brenner inne med problemene.

Jeg vil skille mellom aksjonsenhet slik jeg her har oppfattet den og enighet om hva slags politisk situasjon vi som revolusjonære befinner oss i. Eks. enighet i vurderingen av den politiske situasjonen etter folkeavstemningen. I det første nr av Hva må gjøres? etter folkeavstemningen ble det gitt en svært optimistisk vurdering av situasjonen. Leserne kunne få

inntrykk av at revolusjonen var like rundt hjørnet. I neste nr. gikk avisen til selvkritikk på denne vurderingen. Det sto at analysen var ensidig og overfladisk og avisen vurderte det slik at situasjonen fremdeles var slik at kampen fortsatt var en forsvarskamp. I vårt lag var det flere som var uenige i den første vurderingen. Sannsynligvis var det tilfelle andre steder også. Denne kritikk resulterte i en revurdering, dvs. en grundigere, mer allsidig vurdering av situasjonen etter folkeavstemningen. Fremdeles kan det være og er det sikkert stor uenighet i storlaget om analysen av den politiske situasjonen.

Det er viktig, mener jeg, å skille mellom denne form for uenighet fra brudd på aksjonsenheten. For uenighet i vurderingen av den politiske situasjonen vi står i nå etter folkeavstemningen betyr jo ikke at vi i filosofilaget eller andre som er uenige i Hva må gjøres?-analysen ville stemme mot et vedtak om å kjøre ut parolen om varig front. Jeg lager dette eksemplet. Vi har ikke noe vedtak på det, det er AKMED som har det. Nødvendigheten av en varig front mot de krefter som fremdeles vil har Norge med i EEC har vel de fleste tatt som en selvfølge. Men dersom vi hadde diskutert varig front og fattet et vedtak om å ta initiativ til diskusjoner og møter (kanskje også en konferanse) om frontens karakter, så mener jeg at enighet i vurderingen av den politiske situasjonen ikke ville ha hindret meg i å stemme for et slikt vedtak. Det jeg har problem med å forstå er hvordan det er mulig å ha en linje i vurderingen av den politiske situasjonen. Den forandrer seg hele tiden. Det betyr noe for "det politiske bildet" at SF går inn for å opprettholde FB, samtidig som SF's organ ved universitetet i Oslo går mot M-L'erne, varige front. I studentverden ser vi at populistene rekrutterer. Det betyr flere progressive, at venstresiden i allmenlighet styrkes, men det betyr samtidig at disse har tatt eller kan komme til å innta standpunkt mot oss og at deres vilje til å kjempe kanaliseres inn i en blindgate. Dette var ment som eks. på den politiske situasjonen endrer seg på en slik måte at det vil få konsekvenser for hva slags front vi vil danne mot snikinnmelding i EEC. Men slike endringer betyr ikke etter min mening, at et eventuelt vedtak må omgjøres. Dessuten var det eks. på at enhver hendelse har to sider. Det er derfor viktig at det foregår en meningsbrytning mellom oss m-l'erne og våre sympatisører om hva som er hovedsiden og hva som er den underordnede siden. Om det i tilfellet populistene er enheten eller motsetningene mellom dem og oss som er det sentrale. Det avhenger av den større politiske sammenhengen.

Det er to hovedårsaker til at vi hele tiden må ha diskusjon om den politiske situasjonen. Det er fordi "verden forandrer seg hele tiden", kapitalismen utvikler seg og klassekampen. Det gjelder å følge nøye med ellers kan vi igjen begå den feilen vi gjorde i begynnelsen av EEC-kampen. Jeg tenker på den ensidige vurderingen av Folkebevegelsen. Den andre hovedårsaken er at forandringene forgår dialektisk, gjennom motsetninger. Dialektikken "sier" at det er motsetninger i alle ting, i alle hendelser. Derfor finnes det og må det hele tiden finnes motsetninger inne i bevegelsen. Derfor nødvendigheten av kontinuerlig ideologisk kamp. Løsningen på motsetningene vil være at begge sider forsvinner i sin nåværende form og når enhet på et høyere nivå. Når det gjelder EEC-kampens videre utvikling så ser jeg denne bevegelsen slik at motsetningen mellom de eksisterende motstandsorganisasjonene som hittil har stått i motsetning til hverandre inngår eller går opp i en ny organisasjon som hverken er FB eller AKMED. Men en ny organisasjon på et høyere plan. Høyere plan vil si dypere forståelse for imperialismen (pluss mange andre ting.)

Jeg mener at slike diskusjoner som dem jeg har gitt eks. på kan diskuteres åpent. Med åpent mener jeg med flere venner og sympatisører. Når det gjelder oppsummeringen av EEC-kampen så blir det gjort. I en EEC avis reiser eks. spørsmålet om det var riktig å opprette Arbeiderkomiteen. Jeg mener det spørsmålet er viktig å stille og stille det så konkret fordi at dersom vi skal lære av de feilene vi gjør, så må vi finne disse og deretter forsøke å analysere oss fram til grunnlaget for en slik feil. Det er ikke nok, vi lærer ingenting av å si at "vi gjorde visse feil i EEC arbeidet". Vi må finne ut hva slags feil og hvorfor. Når jeg sier at dette bør sympatisører være med på så er det fordi de var med i kampen, sammen med oss. Jeg tror den beste, sikreste måten å oppsummere sine erfaringer er gjennom å bli stilt overfor ulike syn på en sak. Eks. i spørsmålet om riktigheten av å opprette Arbeiderkomiteen. Innen m-l'erne er det sannsynligvis motstridende meninger om det. Disse, mener jeg, bør legges fram i p-lag og for symere. Det vil ikke si at to ulike syn skal bli stående opp mot hverandre i all evighet. Den ene vil etterhvert bli den dominerende. Vi kan komme til stor grad av enighet på den ene eller den annen analyse, men vi kan ikke komme til enhet i den betydning at vi står enhetlig utad slik vi gjør under en aksjon. Det ville være å kneble den videre debatt etter min oppfatning.

GRUNNLAGET FOR Å KUNNE DISKUTERE ÅPENT UTEN Å DRIVE TALLE RETNINGER, UTEN Å SKAPE FORVIRRING, ER DEN TEORIEN VI HAR, "DE REDSKAP VI BRUKER" NÅR VI ANALYSERER DEN POLITISKE SITUASJONEN. SOM M-L'ERE ANALYSERER VI ALLE SITUASJONER PÅ EN BESTENT MÅTE, SOM SELVSAGT IKKE ER ENSBETYDENDE MED AT VI KOMMER TIL DEN SAMME KONKLUSJONEN. VI HAR ET FELLES UTGANGSPUNKT SOM ER MARXISME-LENINISME. VI STILLER ALLE SPØRSMÅLET OM HVILKEN KLASSE SOM TJENER PÅ EN BESTENT HENDELSE. VI BRUKER BEGREPER SOM KLASSE, BASIS OG OVERBYGNING, KLASSEKAMP, STATENS KLASSEKARAKTER, KAPITALISME, SOSIALISME, PROLETARIATETS DIKTATUR, REVOLUSJON ETC. (ÅT DISSE BEGREPER LIGGER PÅ FORSKJELLIGE PLAN ER MINNE VIKTIG I DENNE SAMMENHENG.) SLIK JEG FORSTÅR DET Å HA EN FELLES TEORI, ET FELLES GRUNNLAG, SÅ VIL DET SI AT VI BRUKER DISSE BEGREPER I ANALYSENE. DET ER DEN SOM BINDER OSS SAMMEN OG SKILLER OSS FRA SF'ERE OG ANDRE REFORMISTER. UENIGHETEN INNAD GÅR IKKE PÅ OM VI SKAL BRUKE DISSE REDSKAPENE ELLER IKKE. MOTSETNINGENE INNENFOR GÅR IKKE PÅ OM DET ER KLASSE I NORGE ELLER IKKE. ÅT DET ER DEN KAPITALISTISKE PRODUKSJONSMÅTEN SOM ER HERSKENDE HER I LANDET ER EN FORUTSETNING FOR Å ANALYSERE MONOPOLERNES UTVIKLING OG DE POLITISKE KONSEKVENSENE AV DENNE. -ÅLENE ER DE BEGREPER JEG HAR NEVNT SVERT ABSTRAKTE, DE FÅR FØRST KJØTT OG BLOD I BRUK, DVS, I EN KONKRET ANALYSE, EKS. AV DEN POLITISKE SITUASJONEN PÅ UNIVERSITETET. I DET VI BRUKER BEGREPERNE UTVIKLER VI DEM OGSÅ. FØRST NÅR VI HAR FORETATT EN GRUNDIG UNDERSØKELSE AV EKS. STATEN, DEN NORSKE-STAT OG SETT HVORDAN DEN FUNGERER IDAG VI VI HVA STATENS KLASSEKARAKTER BETYR, HVA DET BETYR AT STATEN HAR KLASSEKARAKTER.

JEG VI SVERT GJERNE HA KOMMENTARER TIL DETTE INNLEGGET. KANSKJE VILLE DET VÆRE LURT Å TA SOM UTGANGSPUNKT EEC-KAMPEN, FORDI VI HER HAR FELLES ERFARINGER. DET SPRINGENDE PUNKTET ER VEL HVA MASSELINJE ER, SPØRSMÅLET OM HVORDAN VI BEST OPPSUMMERER MASSENE ERFARINGER, OG HVORDAN DEN POLITISKE BEVISSTGJØRINGEN FOREGÅR. DET ER VIKTIG Å MINNE SEG OM AT REVOLUSJONEN ER MILLIONMASSENE SAK, SOM NÅO SIER, OG AT PARTIET ER ET REDSKAP I ARBEIDERKLASSENS HENDER.

I [REDACTED] S.

NOEN TEORETISKE SPØRSMÅL. (Et første svar til kamerat H[redacted])

Kamerat H[redacted] har i nr.1 av EKE et avsnitt om "frihet til kritikk" og demokratisk sentralisme og økonomisme. Den 1. april 1937 var fra min side å vise den nødvendige sammenheng mellom organisasjonsform og politisk leninistisk organisasjon. (Jeg snakker om den 1. april og ikke UF). En slik sammenheng peker også kam. H. på, slik på. "Slik organisasjonsdebatten har det alltid skjult seg dypere motsetninger på partiets oppgaver." (s.7) Jeg mener også at det bl.a. dreier seg om meningsforskjeller på synet på motsigelser og på partiets rolle. Her vil jeg forsøke å peke på noen typiske forskjeller.

1. Hva innebærer analogien med "Frihet til kritikk"-gruppen?

Kam.H. skriver: "Jeg mener at prinsippene i kam. a.o.s foretag er så analoge til prinsippene for den "frihet til kritikk"-gruppen som Lenin polemiserer mot i første kap. av "Hva må gjøres?" at jeg har valgt det den nye "frihet til kritikk". (s.7)

Hva var det så for folk Lenin polemiserer mot?

Leser vi "Hva må gjøres?" finner vi at det dreier seg om en økonomistiske retning som vil gjøre arbeiderklassen kamp ide reformer til hovedsak og overlate den politiske kampen til det liberale borgerskap. Og hva slags teoretisk fundament bygde økonomistene på? På reformismens avvik fra marxismen, på Bernsteins berømte opportuniste som dukker opp på slutten av 90-tallet. Denne frihet til kritikk som Lenin snakker om betyr altså frihet for reformene, frihet til å ta avstand fra marxismens økonomiske og politiske teori, verdi- og merverdi-teorien, kriseteorien, teorien om klassekampen, og proletarariatets diktatur. Det er friheten til å forfekte slike synspunkter Lenin ikke vil tillate. Og ingen som vil bygge et KP kan være uenig i dette synet. Det dreier seg om motsigelser mellom marxister og ikke-marxister, mellom revolusjonære og reformister.

Er det så slik at det er frihet for slike ideer a.o. og andre har hevdet? Skal vi tro kam.H. så må det være det. "Prinsippene" hos a.o. er "analoge" med prinsippene hos denne "frihet til kritikk", ifølge kam.H. Kan det bety noe annet enn at a.o.s prinsipper er et avvik fra marxismen, at a.o.s ideer er et "uttrykk for opportuniste" (s.14)? Men i så fall kam.H. -hvorfor har du ikke klart sagt ifra at a.o. ikke kan være medlem av en ml-organisasjon? Hadde jeg oppdaga reindyrka reformister i organisasjonen, ville jeg om de ikke trakk sine synspunkter tilbake, gå inn for at de ble fjerna fra organisasjonen. Noe annet ville være prinsippløshet. Jeg oppfordrer kam.H. om å ta konsekvenser av synet sitt -eller gå til sjølkritikk for denne analogien med reformisme og opportuniste.

Vi har åpenbart med en falsk analogi å gjøre. Det hele springer ut av at kam.H. ikke har lært seg å skille mellom to typer motsigelser: mellom marxisme og borgerlige teorier og motsigelser mellom folk som tar utgangspunkt i den revolusjonære marxismen, marxismen-leninismen. Kam.H. ser ikke ut til å innse muligheten av at motsigelser av den siste typen kan eksistere. Men mitt syn på demokratisk sentralisme bygger nettopp på eksistensen av slike motsigelser. Følgelig er kam.H. allerede i utgangspunktet avskåret fra å forstå mitt syn! Motsigelsene mellom kam.H. og meg sjøl er i en motsigelse innenfor den revolusjonære leiren. Innafor bevegelsen er det oppstått motsigelser av denne typen -massene må etter min mening få kjennskap til begge syn. Begge syn bør eksistere innenfor partiet så sant enheten i konkrete aksjoner opprettholdes.

Lenin markerer nettopp skillet mellom de to typene motsigelser når han nekter opportunisten av Bernstein's type å skrive i det offentlige partitidsskriftet, men på den annen side "ikke nekter polemikker mellom kamerater, men tvert om er forberedt på å gi dem betydelig spalteplass." (Coll. Works bd. 4, s. 329). Faktisk er det slik at Lenin mener at det er et negativt trekk at det ikke finnes "åpne polemikker mellom klart uttalte forskjellige syn" og likeledes ikke er "forsøkt på å skjule uenighet på fundamentale spørsmål". (Samme sted.)

2. Avklaring eller tilslørning?

Kam.H. deler alle politiske spørsmål i tre grupper: 1. De som er vedtatt, 2. Spørsmål der vi er bundet av den proletariske internasjonalsismen, 3. spørsmål der vedtak ikke er fatta.

Ut fra dette rigide skjemaet blir det heile svært enkelt. Alle prinsipielle og teoretiske spørsmål avgjort - en del mindre spørsmål vedrørende politikken vår på områder der vi ikke har jobba tidligere, står igjen å avgjøre.

Hva er det feilaktige med en slik avklaring?

Feilen er at kam.H. ikke kan tenke seg muligheten for at det igjen kan oppstå motsigelser på grunnleggende spørsmål uten at det dreier seg om "desertering" til borgerskapet. Kam.H. betrakter marxismen som et uforanderlig system som vi "har" og som er oppløst, vedtatt og godkjent. Han vil ikke se marxismen som en del av det levende livet, som noe som utvikles i samsvar med utviklinga i klassekampen, som en teori som har en viss tiltrekningskraft på bestemte klasser og skikt (f.eks. en god del intellektuelle i dag). Han forstår heller ikke at marxismens abstrakte prinsipper må anvendes for en analyse av den norske samfunnsorganisasjonen og at det folgelig kan oppstå motsigelser på denne analysen.

Nettopp fordi marxismens prinsipper ikke er noe som vi "har" en gang for alle, men er en del av det levende livet, ikke er avsondret fra klassekampen, men hvis skjebne bestemmes av klassekampen (Lenin behandler problemet i Marx-Engels-marxisme, s. 189-192), nettopp derfor er kam.H.s "inndeling" av politiske spørsmål rigid. Om det var slik at marxismen er noe vi "har" så snart den er "vedtatt", hvorfor degenererte da SUKP, hvorfor degenererte da de fleste Komintern-partiene? Mitt svar er at de degenererte - ikke fordi de forlot marxismen (iallefall ikke i ord) - men fordi de gjorde marxismen til et dogme, til et ritual som ble mossa frem i "høyttidstunder". Marxismen som et levende våpen i klassekampen ble oppgitt. Og denne utviklinga under KOMINTERN må sees i samband med klassekampen i mellomkrigstida: proletariats nederlag og fascismens seier (for å nevne stikkord).

Kam.H.s oppfatning av politiske motsigelser har en slående likhet med det Ebbing snakker om i "Sektismen" (hans første skriv). Her lærer vi: "Når den bestemte saken er løst, gjennomført, er enighetens aktualitet forbi. Sektisten derimot oppfatter enhet som en oppsamlet enighet, en enighet som blir større og større slik at stadig flere enkeltsaker kan "subsummeres" under en "enighet" administrert og skjøttet under den s.k. "ledelsen". (s. 14)

Vi behøver ikke her krangle om hvem som er sektarist, men istedet spørre oss om ikke denne feilaktige oppfatninga av enhet er noe som har gått igjen i ml-bevegelsen. Iallemfall kan kam.H.s "inndeling" av

politiske spørsmål ikke føre til stort annet enn tilsløring av problemene. Vårt problem er at nettopp gjennom anvendelsen av marxismens prinsipper i klassekampen, er det oppstått motsigelser. Vi må derfor stille spørsmålet om bevegelsen har forstått disse prinsippene på en riktig måte. Dermed blir det umulig å skille "vedtatte" prinsippielle spørsmål fra de ikke vedtatte praktiske spørsmål. Og dette er heile den revolusjonære bevegelsens problem i dag - ikke noe som er "kokt ihop" av "skumle" filosofer. Vi har valget mellom å lukke øynene og ture fram uten å forstå feila vi gjør, eller med åpne øyne gi oss i kast med en sjølkritisk vurdering av oss sjøl.

På grunn av tidsnød måtte jeg her begrense meg til en kritikk av noen fundamentale teoretiske sider ved kam.H.s artikkel. Resten kommer jeg tilbake til. Ingenting har ennå fått meg til å endre mitt syn fra mai 72.

1/12-72

A.O.

SVAR FRA H [redacted] D:

I Om "frihet til kritikk"-navnet. Jeg mener navnet er dekkende. Den gangen gikk motsigelsene mellom revolusjonære og reformister. Nå kan det tyde på at de går mellom revolusjonære og fraser revolusjonære. Om du faller i vannet på høyre eller venstre side av broen er forøvrigt likegyldig, i alle tilfeller blir du våt. For tiden virker det på meg som om a.o. driver og balanserer på det venstre rekkverket. Jeg håper selvsagt ikke at han skal hoppe, men dersom han virkelig bestemmer seg for det, kan ingen hindre ham. Ja, a.o., jeg mener du står for en ikke-marxistisk linje. En linje som opphøyer til dyder de feilene vi har slåss mot de siste årene. En linje som betyr en objektiv hindring for videre framgang i omdanning og partibygging. (De lagene som har tatt et oppgjør med disse venstre-feilene har hatt stor framgang og stor tilstrømning. Det samme kan ikke sies å være tilfelle på a.o.s institutt.) Mener jeg at a.o. bør fjernes fra organisasjonen? Jeg mener at så lenge debatten går i organiserte, interne former, så lenge der ennå er et håp om korrigering, og så lenge store deler av medlemmene ennå ikke har full klarhet i hva dette dreier seg om (og det er det viktigste) så lenge kan vi fortsette denne debatten. Men dersom a.o. fortsetter å praktisere sine feilaktige teorier, å ta seg til rette som han selv vil, før debatten er sluttført, er forutsetningen for en E-K-E-debatt ikke tilstede. Denne forutsetningen er et ønske om enhet, og viljen til å la medlemmene og organisasjonen avgjøre spørsmålet. Det er nå opp til a.o. om han vil innrømme medlemmene denne retten.

II Om "rigide skjemaer" og tilsløring.

Hva var vitsen med det forsøket på konkretisering som mitt "3-punkts-forslag" var?

A.O.s oppdeling mellom prinsippielle spørsmål og aksjoner har den store svakhet at det blir opp til hver enkelt å definere hva som er hva, særlig i disse dager hvor alt har sine prinsippielle sider, hvor teori og praksis plutselig blir ett, hvor det blir "umulig å skille "vedtatte" prinsippielle spørsmål fra de ikke vedtatte praktiske spørsmål". (a.o.) Konsekvensen av dette synet blir at medlemmene ikke får noen innflytelse over det som føres ut, fordi enhver kan påberope seg retten til å debattere "det prinsippielle ved saken" utad.

Samtidig opplever vi den paradoksale situasjon at filosofilaget diskuterer åpent utad med uorganiserte, men bevarer enheten innad i studentlaget! Også på prinsipielle spørsmål!!! A.O.s spørsmål "avklaring eller tilsøring?" er i høyeste grad aktuelt! Jeg vil be a.o. børste støvet av Ebbings første skriv, der han snakker om dobbeltmoralen blant m-l-ere. Kanskje det er noe i det?

Jeg mener fordelene ved den inndelingen jeg foreslo er at den ivaretar demokratiet i organisasjonen. Det vil si at det er medlemmene som til enhver tid skal ha anledning til å avgjøre hva som skal kjøres enhetlig på, og hva som kan diskuteres fritt. Der kan sikkert finnes svakheter ved denne ordningen også, men den er den eneste av de forslagen som hittil har kommet som sikrer demokratiet.

Nå er det selvsagt ikke slik, som a.o. hevder, at jeg ikke kan tenke meg muligheten for at det kan oppstå motsigelser på spørsmål igjen, at spørsmålet om Stalin er avgjort for tid og evighet. Men den eneste måten å sikre oss mot utglidning, prinsipløshet og liberalisme i beste Venstre-stil er å bli eninge om at vi ut fra det kjennskapet vi nå har til f.eks. Stalin, så er nå organisasjonens syn at han var en bra kar osv. Det er mulig vi må omgjøre vårt syn på både ham og andre spørsmål utfra ny innsikt og nye erfaringer i klassekampen - men dette spørsmål må debatteres innad først, og en omgjøring av linjen må komme som resultat av et nytt vedtak.

Spørsmålet er frendoles - og jeg har enda ikke fått noe svar på det - om a.o. ikke har tillit til at hans egne argumenter er vektige nok til å få oppslutning i organisasjonen, eller om medlemmene ikke er kloke nok til å ta stilling til dem siden han absolutt vil kjøre dem ut før de er skikkelig debattert i laget.

Ellers er det mange ting i a.o.s svar som kunne kommenteres. Jeg skal bare ta opp to: a.o.s forhold til historien og til diskusjonsbevegelsen.

a) A.O. sier at revisjonismens fremvekst må sees på bakgrunn av proletarietets nederleg og fascismens seier i mellomkrigstiden. Jeg trodde det var alment kjent at fascismen faktisk ble nedkjempet, den seiret ikke, bl.a. pga. det sosialistiske Sovjetseveldets heroiske innsats. Og jeg trodde at det var almen enighet om at revisjonismen i KOMINTERN-partiene inntrådte etterat fascismen var slått. Eller er det ikke enighet om dette? Er det f.eks. slik at Dimitrovs folkefront-linje er et utslag av revisjonisme, og må kastes på skraphaugen som stalinistisk tankegods?

b) Hva mener dere om en slik karakteristikk av diskusjonsbevegelsen?:

"Ut fra dette rigide skjemaet (helvards) blir det hele svært enkelt: Alle prinsipielle og teoretiske spørsmål er avgjort. En del mindre spørsmål vedrørende politikken vår på områder der vi ikke har jobbet tidligere står igjen å avklare."

Sier dette oss noe om a.o.s syn på forholdet mellom teori og praksis? Er praksis målet for det teoretiske arbeidet eller er det det ikke?

Er det riktig å karakterisere diskusjonene om bl. a. omdanning av ungdomsforbundet, partiprogrammet (arbeidsprogram og program for den norske revolusjonen) grunnlaget for kvinnefronten, interessearbeidet som "endel mindre spørsmål..."? Hva skal vi si om at det snakkes med høystemt patos omkring at "marxismens abstrakte e

prinsipper må anvendes for en analyse av den norske samfunns-organisasjonen" så lenge dette foregår på det almene plan, så lenge det bare snakkes om nødvendigheten av dette? Og hva skal vi si om den forektfulle reduseringen av alle de forsøkene som er blitt gjort på å gjøre dette i praksis i det siste?

Et litt ubehagelig spørsmål begynner å trenge seg på: Hvorfor driver vi med det vi driver med?

Er vi ute etter å gjøre revolusjon i Norge eller er vi ute etter en fritidsbeskjeftigelse vi kan pusle med på mørke vinterkvelder?

H. [REDACTED]

OM A.O.s SØKNAD OM OPPTAK I MLG. UTTALELSE FRA UNIVERSITETET MLG.

- 1) Det har entid versert rykter i og utenfor SUF(m-1) stud. om at a.o. skulle ha søkt om medlemskap i MLG, at han ikke hadde fått svar fordi søknaden var trenert. Da vi ble klar over disse ryktene for ca. 14 dager siden, tok vi kontakt med a.o. for å oppklare forholdet. Det viste seg da at han ønsket å søke medlemskap. Vi understreker at før dette fant sted hadde styret i Universitetet MLG ikke mottatt noen søknad. Vi tok opp søknaden og behandlet den på første medlemsmøte etter at saken var avklart. Eventuelle anklager om forbøling er altså grunnløse.
- 2) Måten opptakene til MLG skjedde på.
Det var viktig å få overføringene fra ungdomsforbundet til MLG raskt unna fordi diskusjonsbevegelsen om partiet startet i november. Det var nødvendig å sikre at de mest fremskredne, erfarne og lojale kameratene fra SUF(m-1) ble tatt opp, slik at de kunne delta i disse diskusjonene. De daværende medlemmene av MLG vurderte kameratene i SUF(m-1) og oppfordret endel av dem om å søke medlemskap, nemlig dem som best svarte til kravene. Samtidig ble det selvstendig gitt anledning til at alle medlemmer i ungdomsforbundet kunne søke. De kameratene som MLG i hovedsak var enige om kunne opptas ble bedt om å søke. De kameratene det kunne herske tvil om ble ikke bedt om å søke (men vi har selvsagt ikke oppfordret noen til ikke å søke) Slike søknader måtte behandles konkret ettersom de kom. Dette er den metoden som ble brukt på landsbasis, og vi mener det er en riktig metode.
- 3) A.O.s opptakssøknad ble behandlet på medlemsmøte i Universitetet MLG 27/11. Etter en debatt der alle hadde ordet ble det fattet et enstemmig vedtak om å avslå søknaden.

Begrunnelse:

a) A.O. har etter MLGs syn begått alvorlige brudd på den demokratiske sentralismen i SUF(m-1)stud. Den nye propagandelagsorganiseringen på filosofisk institutt (vedtatt 25/11) hvor a.o. var en drivende kraft, ser vi som et praksjonelt utspill. Medlemskap både i MLG og i en organisasjon som erklærer seg opposisjonell til MLG er en umulighet. Etter MLGs syn er dette ikke tilfeldige feil eller "uhell", men uttrykk for en bevisst

linje.

b) A.O. har en rekke motsigelser til MLGs analyser og politikk. Dette er i seg selv ingen grunn til å nekte noen medlemskap. Men av et MLG-medlem kreves det at han behandler disse motsigelsene i overensstemmelse med den demokratiske sentralismen: For det første at han legger dem frem internt med sikte på å løse dem. Så vidt vi er istand til å bedømme, ser a.o. ut til å være mer motivert til å diskutere med folk utenfor ungdomsforbundet saker som ikke burde føres ut, istedet for å diskutere disse med medlemmene. F.eks. siste p-lagsmøte der han gikk inn for å legge fram en egen analyse av m-l-bevegelsens utvikling som hadde samme konklusjon som SFs "våklingsteori" uten å ha diskutert dette med medlemmene, og uten å være villig til å gjøre dette først. Vi mener slike ting er brudd på demokratiet i organisasjonen, han freter medlemmene deres rett til å bestemme politikken som kjøres ut. For det andre kreves det av et MLG-medlem at han er villig til å føre ut hele organisasjonens linje, også i de spørsmål der han ikke er enig i denne. Vi har forstått at A.O. ikke er villig til å underordne seg disse prinsippene. Vi kan der or ikke ta ham opp som medlem.

Til slutt vil vi for ordens skyld gjøre oppmerksom på at søknader behandles enkeltvis. Vi har nå uttalt oss om A.O.s søknad. Dersom han skulle bli enig i MLGs prinsipper, må vi selvsagt ta søknaden opp til ny behandling. Vi vil videre avgrense oss fra eventuelle tolkninger av den ene uttalelsen som går ut på at det nå ikke er noen vidt å søke for andre kamerater på filosofi, eller andre som er enig med a.o. i delspørsmål, at utfallet av slike søknader er gitt på forhånd. Det er det nemlig ikke.

VEDRØRENDE EN AVSLÅTT SØKNAD TIL MLG

MIN SØKNAD BLE AVSLÅTT PGA. "ALVØPLIGE BRUDD PÅ DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN" OG FOR Å HA DELTATT I "ET FRAKSJONELT UTSPILL" I FORBINDELSE MED EN ARBEIDSMESSIG OG ORGANISATORISK "OPPSTRAMMING" AV P - LAGET PÅ FILOSOFISK INSTITUTT.

TIL DETTE HAR JEG FØLGENDE OPPLYSNINGER:

A) JEG ER UENIG I AT MIN OPTREDEN I FORBINDELSE MED P - LAGSØRBEHANDLINGER KAN BETRAKTES SOM BRUDD PÅ DEMOKRATISK SENTRALISME. P - LAGET ER IKKE BLITT EN NY ORGANISASJON. MEDLEMMENE I SUF (ML) GJORDE DET PÅ MÖTET KLART AT DE VAR UNDERORDNA SUF (ML)S DEMOKRATISKE SENTRALISME. DET DREIER SEG OM AT SYMPATISÖRENE MARKERER SIN OPPOSISJON MOT ML - BEVEGELSENS NÅVERENDE LINJE I STERKERE GRAD: DERFOR OFTERE MÖTER, STRAMMERE MÖTEOPPLEGG, MULIGENS EGNE LINJER I INTERESSEKAMPEN (SJØLSAGT IKKE FRA SUF - MEDLEMMENES SIDE).

UT FRA DETTE MENER JEG AT MLG MÖTET 27/11 MÅ HA FÅTT EN GAL FRAMSTILLING AV SAKEN. MLG - MÖTET BURDE OGSÅ HA INNHENTA MIN FORKLARING AV SAKSFØRSLØPET.

B) I AVSLAGET STÅR DET AT "EN REKKE MOTSIGELSER TIL MLGs ANALYSER OG POLITIKK" IKKE ER NOEN "GRUNN TIL Å NEKTE NOEN MEDLEMSKAP". DETTE ER INTET ANNET ENN LIBERALISTISK UTFLYTNING AV MLG! SOM JEG SA PÅ MÖTET 25/11: DET GRENSER OPP MOT HYKLERI!

HVORFOR?

FOR DET FÖRSTE BÖR BARE MARXIST - LENINISTER BLI MEDLEM AV MLG.

FOR DET ANDRE ER DET GJENTATTE GANGER SLÅTT FAST AT STALINSPÖRSMÅLET ER ET AVGJÖRENDE SPÖRSMÅL DER EN IKKE KAN VÆRE "SKOLERT" PÅ EN ANNEN LINJE ENN MLGs. DETTE ER TIL OG MED OPPTAKSKRAV FOR SUF (ML).

FOR DET TREDJE ER DET EN KJENT SAK AT MANGE KAMERATER VAR MOT AT JEG SKULLE BLI OPPTATT ALLEREDE FÖR P - LAGSMÖTET 25/11.

HVORFOR HAR DET DA IKKE KOMMET EN BEGRUNNELSE PÅ AVSLAGET SOM BYGGER PÅ DE POLITISKE MENINGSFORSKJELLER SOM EKSISTERER? AT DETTE IKKE ER KOMMET ER ETTER MIN MENING ENDA ET UTTRYKK FOR ORGANISATORISK PRINSIPPLÖSHET: EN POLITISK BEGRUNNELSE VILLE NEMLIG HA MEDFÖRT "UBEHAGELIGHETER". MINST EN KAMERAT SOM ER BLITT

MLG - MEDLEM VILJE HA FORLATT MLG OM AVSLAGET VAR BLITT BEGRUNNA MED BL.A. STALIN - SPÖRSMÅLET (DER JEG ER S.K. "SKOLERT" PÅ EN ANNEN LINJE). VI VEIT OGSÅ AT MANGE KAMERATER I MLG HAR "PROBLEMER MED EN REKKE SPÖRSMÅL, DERIBLANT STALIN. VI VEIT OGSÅ AT ANDRE KAMERATER AV LEDELSEN ER FÖRSÖKT PRESSA INN I MLG TIL ITROSS FOR AT LEDELSEN ER KLAR OVER AT VEDKOMMENDE HAR AVVIKENDE OPPFATNINGER PÅ FLERE SPÖRSMÅL.

DETTE ER PRINSIPPLÖSHET KAMERATER!

C) AVSLAGET AKTUALISERER OGSÅ ET ANNET SPÖRSMÅL SOM JEG BER KAMERATENE TENKE OVER.

SLIK DEMOKRATISK SENTRALISME NÅ BLIR FORSTÅTT I MLG BETYR DET AT MEDLEMMENE MÅ OPPTRE STRENGT ENHETLIG OVERALT, OGSÅ PÅ SUF (ML)S MÖTER DER VI DISKUTERER POLITISKE MOTSIGELSER! I OG MED AT MLG HAR EI LINJE PÅ ALLE SPÖRSMÅL DET RÅR UENIGHET OM, MÅ DENNE LINJA FORSVARES, OGSÅ OVERFOR MEDLEMMER AV SUF (ML). KAMERATER SOM VI VEIT HAR "PROBLEMER" MED EN DEL SPÖRSMÅL, KAN STRENGT TATT IKKE GI UTTRYKK FOR DETTE TIL OSS SUF - MEDLEMMER, ETTER AT DE ER BLITT MLG - MEDLEMMER. I AVGJØRENDE AVSTEMNINGER OG DEBATTER I SUF (ML) MÅ DOBBELTMEDLEMMENE KJØRE UT MLGS LINJE, SJØL OM DENNE "LINJA" BARE ER "SEDVANE" OG IKKE BYGGER PÅ FORMELLE VEDTAK! OGSÅ DETTE ER I PRAKSIS (UANSETT HVOR "DEMOKRATISK" DET BEGRUNNES) EN MÅTE Å ISOLERE OPPOSISJONEN PÅ. DET AT FOLK MED "PROBLEMER", SOM ER "USIKRE" PÅ EN REKKE SPÖRSMÅL BLIR MLG - MEDLEMMER, VIL UT FRA DETTE HA EN SVÆRT UHELDEG FUNKSJON - DISSE KAMERATENE KAN JO STRENGT TATT IKKE GI UTTRYKK FOR SIN OPPOSISJON OVERFOR OSS.

VI MÅ KREVE:

MLG - OG SUF (ML) - MEDLEMMENE MÅ DISKUTERE MOTSIGELSENE ÅPENT SEG IMELLOM, F.EKS. PÅ FELLES MÖTER. MOTSIGELSER INNAFOR MLG PÅ DISSE SPÖRSMÅLENE MÅ IKKE SJULES FOR SUF - MEDLEMMER.

TIL SLUTT OPPFORDRER JEG KAMERATENE SOM AVSLO SÖKNADEN MIN: BEGÅ SJÖLKRIKTIK PÅ BEGRUNNELSEN, TA SÖKNADEN TILBAKE OG LA OSS FÅ EI SKIKKELIG BEGRUNNELSE OM DERE MEINER JEG IKKE ER VERDIG TIL Å BLI MLG - MEDLEM;

1/12 - 72 A. O.

Referat fra veggavisdebatten etter møte om Stalin i Stud.sanf.
27-10-72. (Veggavisene blir presentert i sin helhet og kommer i
kronologisk rekkefølge)

+++++

- Stalin - møte 27/10 viste at det går en klar motsigelse
mellom den som
- a) behandler "spørsmålet om Stalin" ut fra den forutsetning at
stalintidas politikk skal rettferdiggjøres - uansett hvor
mange feil som førte til gjennomføring av kapitalismen i
siste instans, - fordi det er den "offisielle" m-l - linja
(den lokale m-l - ledelsen) - og den som
 - b) ser spørsmålet på bakgrunn av framveksten av klassenotsigol-
sene i Sovjet, disse motsigelsenes grunnlag i den stalinistiske
form for industrialisering, kollektivisering, partipraksis,
statlig praksis osv...
- Disse materielle forholdene ble av Trond S. [redacted] og andre
analysert i lyset av en sosialistisk teori om proletariats
diktatur, demokratisk sentralisme, forskjellen mellom stats-
kapitalisme og sosialistisk produksjonsrelasjon (nasjonalisering
kontra sosialisering, politisk omforming av produksjonsforholda
osv)
- Den lokale m-l - ledelsen forsøkte å føre debatten over på
det rent retoriske nivå. "Apologiene" blonstret. Den unnlot
konsekvent å svare på spørsmål om konkrete politiske og
samfunnsmessige forhold. Samtidig fikk vi høre beskyldninger
om "idealisme" - fra den samme kanten.

Det er derfor nødvendig å lage et seminar om disse tingene i
begynnelsen av våren. Emne(forslag):

- == industrialiseringen og klassens framvekst (de nye klassene)
- == kollektiviseringen ----- " ----- "
- == Kominterns politikk og fascismen
- == ----- " ----- og utvikling av revisjonisme i verdens
kommunistpartier (inntatt 3 stykker)
- == Kinas analyse av "spørsmålet om Stalin".
- == SUF(m-l)'s analyse av "spørsmålet om Stalin"

Gjennomreis den sosialistiske vitenskapen
Bekjenn dogmatismen

Arr.Filosofisk Inst.
Arrangementskomiteen.

DEBATTEN OM STALIN MÅ HALDE FRAM - TREKK SKULDINGANE ATTENDE !

Veggavisa frå "Filosofisk inst." er eit danc på korleis
debatten om proletariats diktatur i Sovjet-Sanveldet ikkje
skal forast. Vi er ikkje interessert i ein debatt om kven som
er "retorikar", "apologetar" osv. "Fil. inst." bør svare på
argumenta våre istadenfor å ty til lettvinde karakteristikkar
og usanne påstander av typen "dei nektar konsekvent å svare på
konkrete spørsmål".

KORT OM VÅRT SYN IGJEN:

Saka gjeld korleis ein skal oppsummere reynslene frå den
første freistnaden på å bygge eit sosialistisk samfunn.
Kommunistpartia i DAGENS SOSIALISTISKE LAND (ned Kina og Albania

son dei frönste) bygger på (positive og negative) røynsler frå denne tida. Er det da slik som desse partia hevdar at Sovjet under Stalin var proletarietets diktatur med feil, eller byggjer dei på røynslene frå 30 års borgarleg diktatur? I fall "Fil. inst." meiner det siste: Kva skal vi så seie om den sosialismen vi finn i desse landa?

Debatten skal ikkje førast ut frå eit idealbilete av proletarietets diktatur. Utgangspunktet må vere dei konkrete historiske tilhøva som SUKP(b) sto overfor. (Det går f. eks. ikkje an å halde kampen mot fascismen utanfor - slik Spurkeland gjorde).

Det grunnleggjande spørsmålet er: Tente partiets politikk interessene til folket i Sovjetunionen? Ut frå dette må ein vurdere Stalins fortjenester opp mot feila hans, og slik kome fram til kva som er hovudsida ved partiets politikk.

KORT SAGT: Vi vil halde fram med debatten. Vi oppfordrar "fil. inst." til å ta stilling til spørsmåla vi har stilt ovanfor, og meiner vidare at debatten bør gje svar på følgjande spørsmål:

- KVA klasseinteresser sto Stalin i hovudsak som representant for?
- KVA positive røynsler kan vi trekkje frå Stalins teori og praksis?
- KVA var grunnlaget for Stalins feil, og kva kan vi lære av dei?

UNIVERSITETET MLG

SUF(m-l)-stud.

STALINISME-SE INÅRET VÅREN 1973:

Det er en god ting at SUF(m-l)-stud. er villig til å studere stalinismeproblemet. Dermed vil ledelsen i SUF(m-l) lokalt få høve til å besvare noen av de spørsmål den ikke har svart på. Men skal diskusjonen med m-l-bevegelsen føre fram, må (minst) 3 vilkår oppfylles fra m-l-bevegelsens side:

- (1) Det fins i dag motsigelser på stalinismeproblemet innenfor m-l-bevegelsen. De som står på en annen "linje" enn ledelsen, har fått direktiv om å holde kjeft i den offentlige diskusjonen! - Dette direktivet må straks oppheves. Det er et brudd på den demokratiske sentralismen. Dialektikken kan ikke være noen partihommelighet! KREV MASSER I ALLE VIKTIGE POLITISKE OG TEORETISKE SPØRSMÅL!
- (2) m-l-ledelsen må gå til diskusjonen og de vitenskapelige undersøkelserne uten en fordig "offisiell" konklusjon på forhånd, som for enhver pris må forsvares!
- (3) M-l-ledelsen må venne seg til tanken at andre marxist-leninister kan være uenige med ledelsen - uten at de dermed automatisk behøver å være "idealister"! (M-l-ledelsen må skaffe seg en bedre forståelse av det teoretiske arbeidets karakter.)

GJENREIS DEN SOSIALISTISKE VITENSKAPEN!

Arrangementskomiteen
v/ Hans Ebbing.

(Dei to siste veggvisene er gått tapt, og er her attgjjevne etter minnet. H.E. har sjøl skrive referatet frå den siste.)

SVAR TIL ET IN G:

Ebbings siste veggavis er etter vår meining ei ny avsporing av debatten om spørsmålet om Stalin. Ebbing gjentar påstandene om "m-l-ledelsen som skal forsvare linja for enhver pris" og framhevar at uenige med m-l-ledelsen ikkje treng vere det same som idealisme. Viss Ebbing ønskjer ein sakleg og vitenskapleg debatt, kvifor tar han då ikkje stilling til argumenta våre og tilbakevisar påstandene om idealisme konkret med utgangspunkt i det vi seier?

Ei ny avsporing av debatten er Ebbings påstander om at medlemmer i våre organisasjonar får direktiv om å holde kjeft. Ebbing har i lang tid sympatisert med m-l-rørsle og veit at vi praktiserer demokratisk sentralisme, noko som inneber (i korte trekk):

Skal m-l-rørsle kunne ta leinga i folkets kamp for dagskrava og for sosialismen, må den stå oppe utad. Den må ha ei linje, ikkje

berre på den dagsaktuelle kampen, men også når det gjeld synet på dei sosialistiske måla for kampen, og oppsummeringa av hovudsakene i historia til den internasjonale kommunistiske rørsle som vi er ein del av.

Dersom arbeidarklassen og folket skal ta stilling til den kommunistiske rørsle og dens politikk, må dei ha ei linje å ta stilling til - ikkje to eller fleire.

Dette betyr at debatten om det prinsipielle grunnlaget for m-l-rørsle er noko som til ei kvar tid blir diskutert ført internt, og at endringar i vår politikk er resultat av ein brei debatt i heile m-l-rørsle - ikkje av tilfeldige utsagn av einsildkameratar i den offentlege diskusjonen.

Ebbing kjemmer dette synet, og han veit også at vedtektene til SUF(m-l) er klare på dette punktet (§ 16 i statuttene referert). Ut frå dette skulle det vere sjølsagt at indre motseiingar på spørsmålet om Stalin er ei intern sak. Noko direktiv er ikkje naudsynt, og er heller ikkje blitt gjeve no.

Ebbing er kanskje usamd i at kommunistiske organisasjonar skal praktisere demokratisk sentralisme. Kanskje meiner han konkret at våre statuttar skulle vere annleis. Men går han inn for at desse statuttane utn vidare skal brytast? og vil han i så fall ta den demokratiske sentralismen til inntekt for eit slikt syn?

UNIVERSITETET I LG

SUF(m-l)-stud.

Den siste veggavisa (etter referat av HE):

- (1) Den pekte på at nå var debatten avsporet. SUF(m-l)-stud.s siste nummer angrep en bestemt person i komiteen, istedenfor å haolde seg til saken: forutsetningene for et godt stalinismeseminar.
- (2) Forskjellen mellom direktiv og statutter når det gjaldt påbudet om enhet i Stud.sangf. 27.10 er bare formell og angår ikke realiteten: Står statuttene i vegen for masselinje i teoretiske og politiske spørsmål? Det ble pekt på at det kanskje var en sammenheng mellom SUF(m-l)s praksis i stalinspørsmålet og stalinisme-problemet, da dette er nettopp fraværet av masselinje i teoretiske og politiske spørsmål.
- (3) Tilslutt ble det presisert at dette var siste nr. fra arrangementskomiteen med en oppfordring til å fortsette diskusjonen til våren.

HE

I tilknytning til denne veggavisdebatten vil vi stille følgende spørsmål som vi oppfordrer kameratene til å ta stilling til:

- 1) Er statuttene våre en garanti for demokratisk sentralisme innad og masselinje utad, eller er det slik at dei står i vegen for masselinje?
- 2) Til dei som ønskjer åpen prinsipiell debatt mellom m-l-arar: Er det debatt av denne typen vi skal ha i full offentlegheit?
- 3) Kan vi, ut frå dei angrepa på m-l-rørsle som blir retta på desse veggavisene, rekne h.c. for sympatisor til m-l-rørsle?

Red.

KAMPEN MELLOM DE TO LINJENE I STUDENTLAGET. Om demokratisk sentralisme og spørsmålet om Stalin

To linjer i Studentlaget.

Det er ikke noe nytt at en del kamerater stiller seg kritisk til det standpunktet ledelsen i SUF (ml) tar i spørsmålet om Stalin.

Det har vært en vanlig foreteelse at "ellers sunne kamerater" har "store problemer", er "usikre", "vaklende" i dette spørsmålet. "Usikkerheten" har ikke fått så store konsekvenser: Ledelsen har ikke blitt tvunget til å utdype sin analyse av den politiske, sosiale og økonomiske utviklinga i Sovjetunionen i Stalin-tida.

I stedet har vi fått repetert at Stalin kjempa mot feilaktige linjer i spørsmålet om sosialisme i ett land, kollektiviseringa av jordbruket og industrireisninga. Riktignok hadde ikke Stalin forstått masselinja "godt nok", men i hovedsak tjente han folket. Å benekte dette er å forveksle revolusjon med kontrarevolusjon, og dermed blir det standpunktet vi tar i spørsmålet om Stalin et spørsmål om vårt eget klassestandpunkt. I tillegg til dette kommer det genialt nye om at hvis vi nekter å godta at hovedsida var god, vil vi avskjære oss fra å lære noe av det som skjedde i Sovjetunionen gjennom 30 år. (Sjøl har jeg aldri regnet med at forutsetningen for å lære noe av et overgangssamfunn, er å godta på forhånd at hovedsida var god - men her er det ikke å vente av en baktung intellektualist.)

Det nye i situasjonen består i at endel kamerater i Studentlaget i Bergen ikke har slått seg til tåls med denne typen argumentasjon. De har stilt seg kritisk til ledelsens metode å analysere på, og har satt i gang med historiske undersøkelser og systematiske analyser på egen hånd. Dette forklarer at endel medlemmer i Studentlaget i dag systematisk (med overlegg og ikke uaktsomt) står på et annet syn enn ledelsen i endel sentrale saker. Det avgjørende i disse sakene er hvordan vi oppfatter proletariats diktatur, demokratisk sentralisme og masselinje. Dette blir i siste instans bestemmende for synet på revolusjonær strategi i sin alminnelighet.

Vi står ikke i et tomrom og betrakter disse spørsmålene. Det er påtrengende problemer som krever å bli løst i den daglige kampen. Særlig under EEC-kampen blei problemene skjerpaa. Den måten vi løser disse problemene på har noe å gjøre med den tradisjonen i arbeiderbevegelsen vi identifiserer oss med. Gjennom slike forhold er det at spørsmålet om Stalin blir aktuelt.

Demokratisk sentralisme eller opportunisme?

Om linjene i EEC-kampen

I september 1970 lanserte ledelsen i SUF (ml), MLG og MLF ml-ernes linje i EEC-kampen. Utgangspunktet for kampen blei de tiltaka monopolkapitalen og statsapparatet allerede hadde satt i gang for å tilpasse økonomien til EEC. Kampen mot EEC måtte derfor knyttes intimt til kampen mot dyrtida, og settes inn i en antikapitalistisk sammenheng. Siden kampen mot EEC var underordna arbeiderklassens kamp for sosialismen, ville vi sjølsagt bruke denne kampen i det partibyggende arbeidet.

Dette var et ærlig forsøk på å anvende marxismen-leninismen i en konkret kampsituasjon. Men vi gjorde noen grunnleggende feil: AKMED blei oppretta på byråkratisk vis, uten undersøkelser, uten diskusjon. Grunnorganisasjonene blei ikke tatt med på diskusjonen om hva slags front vi hadde bruk for - langt mindre blei det foretatt undersøkelser blant massene for å finne ut hva det var objektivt grunnlag for. Dette var grove brudd på prinsippene om demokratisk sentralisme og masselinje. Seinere har vi fått svi for disse feila. Heilt avgjørende er det hvordan ledelsen har oppfattet feila og forsøkt å korrigere dem.

Ifølge den opprinnelige oppfatningen "burde Arbeiderkomiteen være en ledende komite for spredning av agitasjon og propaganda mot EEC og dyrtid

på et landsomfattende plan" (EKE 1, 1971, s. 15). Etterhvert blei "kjensgjerningende" for påtrengende: AKMED blei ikke den ledende krafta i arbeidet med å samle arbeiderklassen mot EEC.

Deretter fulgte år suksessive dreiningar av linja. AKMED skifta karakter. Den blei ikke lenger en antikapitalistisk front. Dyrtidslinja blei trengt i bakgrunnen. Etter endel vakling våren 1971 kom det endelige direktivet om innmelding i FB. Medlemsmassen i SUF (ml) var stort sett forvirret. Nå skulle vi stå fram og forsvare paroler som "I Norge skal nordmenn råde" - paroler som vi et halvt år i forveien hadde kritisert opportunistlederne for å bruke.

Hvorfor var folk forvirret?

Er det slik at SUF (ml) aldri kan forandre taktikk i en situasjon? Slett ikke. Kommunistene vil sikkert bli nødt til å gjøre det i framtida og. Men i slike situasjoner er det ubetinget nødvendig å bevende Lenins prinsipp: "Åpent å tilstå feilen, blottlegge årsakene til den, analysere de forhold som har frembrakt den, omhyggelig drøfte midlene til å rette på feilene - det er kjennetegnet på et alvorlig parti, det er å oppfylle sin plikt, det er å oppdra og skolere klassen, og dernest også massen."

Blei det gjennomført noen massediskusjon med henblikk på å avdekkre de feila som var blitt gjort? Blei disse feila lagt fram åpent for massene?

Nei kamerater, dette skjedde ikke.

I stedet skjøv vi all kritikken over på Hovden-gruppa (syndebukken som nektet å bryte med den opprinnelige Dyrtids-linja), mens vi forsøkte å overbevise oss sjøl og andre om at SUF (ml) og MLG i gruppen ikke hadde gjort noen særlige feil under den innledende fasen i EEC-kampen. Men dermed blir det også vanskelig å forklare kursendringene. Hvorfor blei det nødvendig å forandre linja når vi egentlig aldri hadde gjort noen grunnleggende feil? Mange oppfattet det slik at vi skiftet taktikk primært fordi enhver kunne se at vi ikke hadde så stor framgang som FB. Derfor la vi om kursen fra ei antikapitalistisk dyrtidslinje til "progressiv nasjonal politikk". Altså en ~~hxxxx~~ opportunistisk høyredreining. Og dette (NB) er en langt mer alvorlig og vidtrekkende anklage enn den som kan rettes mot de feilene vi gjorde i den første, mer uerfarne fasen av kampen.

Kamerater, det er stor forskjell mellom den linja som blei gjort ut høsten 1970 og linjene for progressiv nasjonal politikk og samarbeid som lanseres i dag bl.a. gjennom den eksterne brosjyra "For et fritt Norge".

Har vi hatt noen kontroll med den linja som kjøres ut? Er vi blitt gitt noen forklaring på hvorfor kursen endres så radikalt? Er feilene blitt blottlagt og lagt fram for massekritikk? Lenin sier: "Et politisk partis holdning til sine feil er et av de viktigste og sikreste kriterier for partiets alvor og for at det virkelig oppfyller sine forpliktelser overfor sin klasse og overfor de arbeidende massene." - Har lederne i SUF (ml) forsøkt å tillempe et riktig forhold mellom parti og klasse på dette punktet?

Disse spørsmålene stiller masselinja i brennpunktet. Men det er umulig at partiet kan lede massenes kamp dersom det ikke utvikler ei riktig linje gjennom demokratisk meningskamp innafor partiet.

Dette leder over til den tradisjonen i arbeiderbevegelsen vi forsøker å lære av.

Demokratisk sentralisme og Stalin.

Faren for opportunisme betyr for oss å degenerere til en ufarlig, reformistisk sekt. I Sovjetunionen i mellomkrigstida betydde det gjennomføringa av kapitalismen. Ingen kan nekte for at grunnlaget for gjennomføringa av kapitalismen blei lagt i Stalintida. Spørsmålet er om Stalin virkelig bekjempet disse tendensene, eller om han objektivt blei et redskap for de sosialkapitalistiske kreftene.

På Stalin-møtet i Studentersamfunnet blei en av våre ledende kamerater stilt spørsmålet om hva slags samfunnsmessige mekanismer det var som under

Stalin-tida objektivt la grunnlaget for gjeninnføringa av kapitalismen. Kameraten kunne ikke svare på dette.

Nå stiller vi spørsmålet på nytt.

Og, hvis det fantes slike utviklingsstendenser, hadde det sovjetiske proletariatet på 30-åra makt til å motvirke ei slik utvikling? I så fall gjennom hvilke organer? Er det mulig å snakke om proletariats diktatur uten at proletariatet i alle fall gjennom sin mest framskredne del reelt har kontroll med utviklinga? Eller er det slik som en annen ledende MLG-kader hevda i Studentersamfunnet at det er borgerlig å snakke om formen på statsapparatet under proletariats diktatur? (I så fall er det klart både med Lenin og Mao).

Var det på 30-tallet noen reell debatt i SUKP(b), som det var spørsmålet om hvordan arbeiderklassen skulle gis bedre muligheter til å kontrollere statsapparatet?

Vi mener disse spørsmålene har avgjørende betydning. Alt rundt om at "Stalin tjente folket" er påsevev så lenge en ikke har greid å påvise konkret hvordan proletariats makt blei styrka eller i alle fall opprettholdt under Stalin-perioden.

Lenin sa i 1920 (Jfr. artikkelen om fagforeningene og Trotskij's feil) at det var en abstraksjon å snakke om en "arbeiderstat". Det var en arbeiderstat med byråkratiske utvekster! Videre sier han at det var nødvendig at arbeiderne brukte fagforeningene for å beskytte seg mot det byråkratiske statsapparatet, samtidig som de beskyttet staten. Artikkelen (Coll. W., b. 32) er polemisk retta mot Trotskij, som gikk inn for at fagforeningene og sovjetene skulle smelte sammen med statsapparatet. Hvor blei det av fagforeningene og sovjetene som reelle maktorganer i 30-åra? Kanskje mente Stalin at arbeiderne ikke hadde bruk for å beskytte seg lenger? Kanhende var det slik at byråkraten Stalin eller Trotskij hadde forstått at proletariats diktatur var den beste hvis proletariatet i siste instans ble gitt muligheten til å tjene seg selv gjennom sin reelle kontrollfunksjon.

SUF (ml) og Stalin-tradisjonen.

Betingelsene for å kunne trekke lærdommer fra det som skjedde i det sovjetiske overgangssamfunnet i mellomkrigstida er ikke at vi på forhånd slår fast at hovedsida var god eller dårlig. Poenget er å bygge som Lenin sier å blottlegge årsakene til de feil som blei begått og analysere de forhold som har frembrakt den. Så lenge ledelsen i SUF (ml) ikke har gitt et skikkelig svar på de spørsmål som blei stilt under forrige overgitt mener vi at bevegelsen ikke har noen adekvat analyse av de forhold som frambrakte sosialkapitalismen i Sovjetunionen. Vi mener at dette kan ha sammenheng med at ledelsen identifiserer seg med Stalin's praksis. Dette har bl.a. vist seg gjennom byråkratisk og opportunistisk praksis i ESK-kampen. Så lenge ledelsen ikke greier å blottstille og analysere de grunnleggende feil som blei begått i den tradisjon av arbeiderbevegelsen vi bygger på, kan den heller ikke makte å trekke en korrekt skil linje mellom marxist-leninistisk politikk og opportunisme i de kampene som føres i dag.

Den ideologiske kampen må intensiveres!

Formann Mao skreiv i 1957: "Folk som er materialister tvers gjennom er uten frykt".

Tida er ikke inne tid å skjule problemene.

Tillit til massene og tillit til partiet innebærer at vi stiller problemene så skarpt som mulig.

Nå får det vise seg om vi har kvitta oss med leder-opportunismen fra SH-tida. Nå er det opp til hver enkelt kader på alle plan å analysere situasjonen på egen hånd og velge mellom de to linjene som kjemper.

KRS

STALIN OG PROLETARIATETS DIKTATUR I 30-åra.

En kommentar til kamerat KRS.

Debattformen

Kamerat KRS gjør et nummer av at "en av våre lands kamerater" på møtet om Stalin i Studentorganisasjonen fikk spørsmål om hvilke samfunnsmessige målplaner

som la grunnlaget for gjeninnføring av høy skolegang i Sovjet,

men uten å gi noe skikkelig svar.

1./Det er vanskelig å skjønne at det kan være noe særlig formål å gjøre et poeng av at en kamerat på et slikt møte

i en replikk -har vansker med å besvare et meget enkelt

tende spørsmål. 2./Det er enda mer besynderlig at KRS

straks opphøyer denne kameraten til "en av våre ledende

kamerater". Riktignok dreier det seg om en såkalt dyktig

kamerat. Men metoden minner for nye om Hans Ebbing, som

i "Ebbing II"* utnevner en kamerat -som han selv har

kan"ta" på et teoretisk spørsmål -til "formann for MKS

på Vestlandet", for virkelig å få gang på ML-ledelsen.

Kamerat KRS har erklært seg enig med Ebbing i at de

"byråkratiske" og "opportunistiske" tendenser n.m. er

en hovedtendens i ledelsen og en bitendens i medlemsmassen.

Han burde derfor ikke ha behov for å ty til rettlikken

med å sette "de ledende kadre" opp mot medlemsmassen.

Proletariatets eller borgerskapets diktatur?

Hvordan avgjør vi dette spørsmålet? -De forrige, organene

for statsmakta det avgjørende kjennetegn. Nei, det grunn-

leggende kriterium er hvilken politikk denne staten førte.

At Stalins og Bolsjevikpartiets politikk var til fordel

for folkemassene og var retta mot de utenlandske og

innenlandske kontra-revolusjonære, viser at det ikke var

borgerskapet, men proletariatet som rådde i Sovjet-Unionen

i 30-åra. Det går fram av følgende:

1./Det materielle og åndelige livet blei under Stalins ledelse radikalt forbedra for den vanlige Sovjet-borger. Sult og analfabetisme blei utrydda, ei storslagen utbygging av industri og landbruk blei gjennomført nettopp i 30-åra da verden ellers var rysta av kapitalismens krise. Denne framgangen ville vært umulig uten massenes entusiasme for sosialismen.

-Meiner kamerat KRS at det var et borgerlig diktatur som gjennom tvang og terror skapte denne veldige framgangen?

2./I 30- og 40-åra sto Stalin i spissen for en klassekamp mot en rekke hødsfiender av proletariatets sentrale kapitalistiske storbønderne (kulakene), den byråkratiske Sjakkoljonen og Hitler-fascismen.

-Meiner kamerat KRS at noen av disse kampene hadde en borgerlig klassekarakter, var retta mot proletariatet?

3./I 20-åra hadde proletariatets diktatur en svært smal økonomisk og politisk basis i en fåtallig arbeiderklasse i sosialistisk produksjon, omringa av kulaker og et hav av mellombønder med spontane kapitalistiske tendenser. Gjennom industrialiseringa og kollektiviseringa, som Stalin kjempet gjennom tross innett motstand fra fraksjonsmakere i partiet, fikk proletariatets diktatur et heilt nytt fundament i industriell masseproduksjon med en voksende arbeiderklasse, og et kollektivt jordbruk med kooperative bønder.

-Er kamerat KRS enig i at denne gigantiske samfunnsmessige nydannelsen førte proletariatets diktatur fram til et nytt

*"Ebbing II" er det 2. i en serie 30/40-siders angrep på den norske ml-bevegelsen forfatta av en filosofi-lærer ved samme h.vh.

og hogere nivå enn i 20-åra (med nye og gamle feil), eller meiner han som EBBing at det heile var en "statskapitalistisk industrialiseringsprosess"?

4./Proletariatets diktatur blei opprettholdt gjennom en arbeiderstat med "byråkratiske utvikster", gjennom et system av sovjet-organer (etter den nye konstitusjonen fra 1936 valgt med allmenn stemmerett), gjennom fagforeningene, gjennom proletariatets bolsjevikparti. Det er opp til kamerat KRS å bevise at fagforeningene mista enhver sjelstendig rolle, og blei underlagt staten. At det skulle være en felles, feilaktig Trotsky/Stalin-ide at sovjetene skal være en del av statsapparatet, må bero på narsynt lesing. Sovjetene er nettopp kjernen i et sovjet-stats-system. Som Lenin sier i polemikken mot renegaten Kautsky: "Praktisk-politisk er ideen om at sovjetene er nødvendige som en kamporganisasjon, men ikke må gjøres til en statsorganisasjon enda uendelig mer meningsløs enn i teoretisk henseende." (Ny Dag-utgave bind 10 s. 48)

5./Stalin la åpent fram for massene grove feil både under 1. fase av kollektiviseringa og under Moskva-prosessen.

Det nye forslaget til forfatning blei underkastet omfattende offentlige diskusjoner.

I 1937 vedtok sentralkomiteen flere tiltak mot brudd på demokratisk sentralisme og den sosialistiske legaliteten i partiet, bl.a. mot tendenser til å erstatte valg av tillitsmenn med utnevning. (SUKPs historie s. 364, norsk utg.) -Meiner kamerat KRS at dette er eksempler på at dialektikken mellom parti og masser var borte?

Noen "samfunnsmessige mekanismer" under proletariatets diktatur. (Uprioritert og skjematisk)

1./Stalins store fortjeneste var at han utvikla sosialismen gjennom å nedkjempe proletariatets åpne fiender, hovedfiendene i 30- .kulakene, 5.kolonnen, Hitler-fascismen. Gjennom massenes heroiske innsats og under Stalins ledelse blei det også lagt et økonomisk grunnlag for utviklinga av sosialismen. Men historia har vist at denne kjempinnsatsen ikke var tilstrekkelig til å trygge sosialismen

2./Under ethvert proletariatets diktatur-som utgjør en overgangsperiode mellom kapitalisme og kommunisme-eksisterer det grunnleggende økonomiske, politiske og ideologiske forhold som gjør framveksten av et nytt borgerskap mulig. Stikkord: a/Vareproduksjon for marked med pengeøkonomi, lønnsdifferensiering og arbeidsdeling mellom manuelt og åndelig arbeid (objektivt grunnlag for at egeninteressen kan settes foran fellesinteressen.) b/Eksistensen av en stat er i seg sjøl en rest fra det gamle samfunnet, og uttrykker en motsigelse mellom styrere og styrte. Det danner en mulig politisk basis for borgerlige karrieremakere. c/Inngrodde vaner, tradisjoner og tankegang som har nedfelt seg gjennom utbyttersamfunnenes tusenårige historie avler stadig på nytt individualisme, byråkratiske og karrieremakeri.

Slik må det være under sosialismen, som er utstyrt med foflektene fra det gamle samfunnet. Muligheten for tilbakegang til kapitalismen er heile tida tilstede. Hven som vil vinne, borgerskapet eller proletariatet, er ikke endelig avgjort før klassekampen har

frå til det kommunistiske samfunnet. Bare anar-

kister og svermere tror at man kan hoppe over disse problemene ved å kreve statens umiddelbare bortdøen eller den perfekte proletære stat "under massenes umiddelbare kontroll."

3/Rakk utdanning av kadre til stat og parti var nødvendig for å mestre de store oppgavene i 30-åra. I denne situasjonen la sovjet-lederne for lite vekt på kadrenes ideologiske grunnfesting, på viljen til å sette folkets interesser over sine egne, på deltakelse i produksjonen, på befestinga av klassestandpunktet gjennom praksis og massenes overvåking. For få kadre forble røde og eksperter, mange blei bare eksperter og skilte seg fra massene.

4/For å stimulere den hektiske industrialiseringa som reiste bolverket mot Hitler-fascismen, blei det tatt i bruk overdrevne og usunne materielle stimulanser som etterhvert korrumperte deler av bedrifts- og statsbyråkratiet. Det nye skiktet utvikla drømmer om en gang å bli en herskende klasse. Under Khrustsjov forma de seg definitivt som byråkrat-kapitalistisk herskerklasse og overtok statsmakta.

5/Under inntrykket av den truende krigen la Stalin og bolsjevikene stor vekt på behovet for indre stabilitet under kampen mot 5.kolonnen. De baserte seg derfor på stats- og rettsapparatet. I motsetning til under kulturrevolusjonen i Kina fikk ikke massene sjøl lære seg å skille mellom venn og fiende gjennom kampen mot klassefienden. Følgelig kunne folk som Khrustsjov stige fram i utrenskningenes kjølvatn uten at ideene deres blei avslørt av massene.

6/Stalins kamp mot byråkratiet gikk ikke langt nok. Den betydde ingen revolusjonerang av statsorgana gjennom å erstatte degenererte byråkrater med en langt mer direkte kontroll og deltakelse fra massenes side.

Disse og flere feil hos Stalin og bolsjevikene "la vitterlig grunnlaget for gjennomføring av kapitalismen" Men De som har vanskelig for å forstå at Stalin representerte arbeiderklassen og dens makt samtidig som byråkratiet vokste i 30-åra, bør tenke over hvordan de sjøl vil skille mellom begrepa under:

1.Statsmaktas politikk som viser dens klassekarakter på den ene sida, de former for statens oppbygging som letter eller hemmer utøvelsen av denne politikken på den andre.

2.Den grunnleggende utviklingsvei som proletariatets diktatur må gjennomgå for å vinne full seier på den ene sida (okende direkte massekontroll over statsstyret), kriterier for å skille mellom proletariatets diktatur og borgerskapets diktatur på den andre (omilken klasse politikkene tjener).

3.Hovedfiendene på de ulike tidspunkt i 30-åra (kulakene, 5.kolonnen, fascismen) på den ene sida, en underordna fiende som vokste i 30-åra (byråkratiet), men som ikke blei proletariatets hovedfiende før etter krigen, da den fremdeles i kunne vært slått på den andre.

4.Borgerskapets diktatur på den ene sida og proletariatets diktatur med feil på den andre.

Stiller jo spørsmålet for enkelt-borgerskapet eller "Proletariatets diktatur?" De som meiner det, bør se stilling til bruk lenge, som mot Lenins teori om statens klassekarakter setter teorien om statens "tendensielle klassekarakter", det vil si den frittsevende stat over klassene.

Stalins siste kamper var retta mot imperialismen, oppportunismen og byråkratiet. Han døde i 1952, og det nye borgerskapet tok over. Stalin var verken subjektivt eller objektivt en representant for dette borgerskapet. Borgere over heile verden, inkludert de russiske, raser fremdølsen mot han.

Vi er marxist-leninister og bør lære av fortjenestene og feilene til lederen for verdens første sosialistiske stat.

SVAR TIL KAMERAT KRS.

Kamerat KRS sammenfatter EEC-kampen til nå ved å hevde at det som skjedde i vår rørsle var en suksessiv dreining av linje til høyre-opportunisme uten kontroll. Jeg mener dette er en grunnleggende feilvurdering.

Suksessive dreining er av linja uten kontroll.

KRS ser dette som den dominerende siden i måten var linje ble utviklet på. Jeg vil hevde at vi i EEC-kampen har opplevd en gjennomgående framgang når det gjelder å trekke medlemsmassene og massene utafor partiet/ungdomsforbundet med i utformingen av politikken.

KRS peker på viktige svakheter i demokratiet ved opprettelsen av Arbeiderkomiteen. Men utover høsten 1970 ble grunnlaget for kampen mot EEC diskutert og de første erfaringene høstet. Dette la grunnlaget for 5 teser om EEC-kampen som ble offentliggjort i Bolsjevik nr. 2-71 og Tjen Folket nr. 2-71. Tesene innebærer en utvikling av taktikken i forholdet til Folkebevegelsen og av imperialismen/EEC og det nasjonale spørsmål. I samband med disse tesene ble det også utarbeidet mer utdypende studier for kadre på distriktsstyrenivå, for at distriktsstyrene skulle bli bedre i stand til å utvikle denne debatten til en gjennomgående kampanje i rørsle. Denne var opptakten til gjennomgående debatten som seinere ble ført i Enhet-Kritikk-Enhet.

Arbeiderkomiteens landsmøte februar 1972 og forberedelsene til dette, markerer etter min mening et skritt videre i riktig lei. I denne studie- og diskusjonskampanjen sto spørsmålet om imperialismen og EEC i sentrum. Massevis av EEC-motstandere utafor ml-rørsle ble trukket inn i utformingen av Arbeiderkomiteens politiske plattform, og samlet seg på landsmøtet om parolen "NEI TIL SALG AV NORGE - FORSVAR NORSK SJØLRADERETT" som den grunnleggende parolen for kampen mot EEC.

Jeg skal nå se meg med å behandle disse to eksemplene. Jeg mener disse belyser hovedtendensen i utviklingen.

Opportunistisk høyredreining I

Hva består denne dreiningen i? Hva mener KRS?

Imperialismen og det nasjonale spørsmålet. Høsten 1970 (KK-10) sto det i KK's leder: "En underordnet, men betydningsfull del av aksjonskomiteens virksomhet er kampen mot redusert nasjonal sjølraderett." Det siste året har vår grunnleggende parole vært "NEI TIL SALG AV NORGE - FORSVAR SJØLRADERETTEN!" Vi mener frendeles at denne parolen er den grunnleggende i den fortsatte kampen mot EEC? Er det denne utviklingen som er "høyredreining"? (Hvorfor blander KRS inn parolen "I Norge skal nordmenn råde"? Vi har da aldri gått inn for å bruke den, nettopp fordi den ikke peker på at det norske monopolborgerskapet er nasjonens forrædere!)

EEC og dyrtid. Gjennom diskusjonen på imperialismen og det nasjonale spørsmålet ble dyrtidsparolen brakt inn i sin rette sammenheng, nemlig som en parole prinsipielt på linje med "EEC truer arbeidsplassene" o.l. I dag har vi stort sett kvittet oss med den skadelige tendensen som vi tidligere hadde, at alle kamper mot forverring måtte føres under paroler mot EEC. At vi nå søker enhet med alle som går inn for "MOMs vekk fra matvarer" uten at vi krever at denne aksjonsenheten skal ha "NEI til EEC" i programmet, er et eksempel på dette. Er det denne utviklingen som er "høyredreining"?

Opportunistisk høyredreining II

Ml-erne og fronten mot EEC. KK-10: "Vi tror ikke det er noen viktig oppgave å bekjempe 'Folkebevegelsen'." I dag jobber ml-ere i og for

Folkebevegelsen. Jeg mener dessuten at dette er blitt et særlig viktig kamponrade i dag med den utviklinga som skjer i Folkebevegelsen. Særlig studiene av Maos artikkel om taktikken i enhetsfronten hjalp oss mye til å forstå nødvendigheten av å arbeide sammen med de progressive massene i motstandsfronten. Dette ser jeg på som en betydningsfull utvikling av vår taktiske evne og som et betydningsfullt framskritt i forhold til tidligere sekterske tendenser. Er det dette som er "høyredreining"?

ML-erne og Arbeiderkomiteen. I Bolsjevik nr. 2-1971 står en artikkel som tar opp kritikk av arbeidet vårt i Arbeiderkomiteen til da: "Om vi organiserer fronter som sympatisersirkler umlatter vi å tenke på framtida, vi klipper av livsnerven til partiet, nemlig den nære kontakten med bredest mulig lag av massene."

Utviklingen av Arbeiderkomiteen er etter mitt skjønn historien om (bl.a.) hvordan vi forsøker å kvitte oss med en slik tendens. Jeg mener at disse to årene viser at vi har gjort store framskritt på det området. Men diskusjonen om Arbeiderkomiteen er ikke slutt. Akkurat nå foregår det en viktig diskusjon innafor Arbeiderkomiteen om oppsummering av dens erfaringer og dens framtidige politikk. Er det her KRS finner sin "høyredreining"?

Sluttord

Kamerat KRS gjør erfaringene fra EEC-kampen til en vesentlig begrunnelse for sine påstander om at vår bevegelse i hovedsak driver en "byråkratisk og opportunistisk praksis". KRS hevder at dette har sin bakgrunn i "den tradisjonen i arbeiderbevegelsen vi identifiserer oss med", "at ledelsen identifiserer seg med Stalin-tradisjonen."

Stalin skrev etter 2. verdenskrig: "Imperialismens epoke er monopolkapitalen nasjonens forrædere og arbeiderklassen den som må heve parolen om nasjonens sjølræderett." Denne tradisjonen mener jeg har hatt en framtrædende plass i korrigeringen av vår linje i EEC-kampen. Denne tradisjonen må vi verne om!

I sitt avslutningsord anser KRS at det er gjort tilstrekkelig undersøkelse, at alle de viktigste forholdene er trukket fram og debattert, at diskusjonen er over og at det nå bare gjenstår "til hver enkelt kader på alle plan å analysere situasjonen på egen hånd og følge mellom de to linjer som kjemper." Jeg spør: Er dette diskusjonsopplegget også karakteristisk for det "brudd med Stalin-tradisjonen" som kameraten roper etter?

Sjøl har jeg valgt å legge fram noen synspunkter på de spørsmålene KRS berører. Skal jeg ta standpunkt på det grunnlaget du legger fram, kamerat KRS, vil jeg nok måtte ta grundig avstand fra din "linje". Jeg håper imidlertid at du (og andre) vil svare på spørsmålene, så kan vi kanskje få en bedre forståelse for og sammen være i stand til å avvise feilaktige linjer i kampen for vårt felles mål: Den sosialistiske revolusjonen i Norge.

M [redacted]

STAGNASJON ? HVOR ?

På seminaret onsdag la a.o. fram følgende analyse av m-l-bevegelsen:

M-L-bevegelsen er nå inne i en stagnasjonsperiode, vi har vaklet fra venstre til høyre. Derfor er det viktig å ta vare på det oppsvinget som nå foregår på filosofisk institutt og organisere p-laget fastere som en opposisjonsgruppe mot ledelsen i m-l-bevegelsen. En annen debattant nevnte som nok et argument for dette at alle p-lag unntatt det på filosofi var døde, og at det burde gi oss litt å tenke på.

Hvordan skal vi oppsummere fremgang og tilbakegang? Alment og i løse luften?

Nei, vi kan bare oppsummere fremgang eller tilbakegang utfra en bevisst politikk, det vil si utfra de oppgaver vi har satt oss.

Og hva slags oppgaver har vi satt oss?

SUF(m-l) skal bli en masseorganisasjon for ungdom, og vi har satt rekruttering og korrigering av arbeidsstil i sentrum. MLG skal danne parti -diskusjonen av partiprogrammet står nå i sentrum.

Og hvordan ligger vi an?

SK i UF stilte målet: Fordobling av medlemstallet på landsbasis mellom årsskiftet 71/72 og sommerferien. Dette målet ble nådd allerede i påsken for ungdomsforbundet utenfor universitetet, på landsbasis ble målet nådd etter planen, og på Universitetet blir vel dette målet nådd i disse dager.

I dette lyset er det vi må se p-lagene. Alle de andre p-lagene er omtrent 90% rekruttert. Heller få er blitt rekruttert fra p-laget på filosofi. Hvorfor? Kan det tenkes at det negativistiske synet som endel avlagsmedlemmene på filosofi har på forbundet har satt sine spor hos sympatisørene?

Jeg mener vi må se på p-lagene som et taktisk middel, ikke som permanente institusjoner. De var et tjenlig middel til å få samlet, samlet med og rekruttert et stort antall sympatisører som "svevde fritt" omkring oss. Jeg mener de ikke er tjenlig som permanente sympatisørorganisasjon. (Tror at de fremtidige sympatiseringene må gå utfra de "røde gjengene" som det nå arbeides med ute i byen) Det har vist seg vanskelig - også på filosofi - å få nye folk til å bli med i p-laget. Faren ved de eksisterende p-lagene er at de nå er 1) et hinder for videre om-danning av ungdomsforbundet og for rekruttering. Det nye UF må bli minst like bredt som de gamle p-lagene var. 2) Faren for selvstendig organisering på siden av UF. Vi ser tendenser til begge disse farene på filosofisk institutt.

En motsigelse trådte klart fram på onsdag: Stagnasjonsteorien ble i all hovedsak forfektet av folk fra filosofilaget, mens de ble særlig imøtegått av folk fra ungdomsforbundet ute i byen. Disse påviste stor fremgang både i rekruttering og klassesammen-setning (flere storlag har nå et flertall av unge arbeidere og et stort innslag ungdomsskoleelever). Og kameratenes innlegg var selv et tegn på at de ikke på noen måte sto tilbake for kameratene fra filosofi med hensyn til politisk nivå. Med det mener

jeg ferdigheten til å bruke teorien til konkrete analyser, ikke bare prate om det. I motsetning til visse av filosofene som sjelden kom lenger enn til høytlesning. En kamerat som har vært med en stund så etterpå at dette møtet minnet ham om bevegelsen i Oslo i slutten av 60-årene da østkantungdommen velset opp med intellektualismen i studentlaget.

Oppsummering; i forhold til omdanningen ligger Universitetet tilbake for UF ute i byen, og filosofi ligger tilbake for resten av Universitetet.

"Når marxister skal analysere et eller annet spørsmål, må de evne å se ikke bare en del av spørsmålet, men spørsmålet i hele dets omfang. Frosken i brønnåpningen sier: "Himmelen er ikke større enn brønnåpningen." Det er ikke rett, for himmelen er jo ikke bare like stor som brønnåpningen. Hadde frosken derimot sagt at "en del av himmelen er like stor som brønnåpningen", da ville den ha rett, for det ville være i samsvar med kjennsgjerningene." Mao. Sitatboka s. 243.

Når endel av filosofene sier: "Bevegelsen har stagnert", tar de feil. Dersom de sier: "Endel av bevegelsen har stagnert", har de rett.

H■■■■.

" KJENNSGJERNINGER DELER SEG I TO " og

"PRAKSIS ER BARE ENHETEN MELLOM TEORI OG PRAKSIS":

Noen kommentarer til herr Ebbings siste skriv der han prøver å gi en teoretisk begrunnelse for å forlate kjennsgjerningenes verden.

Det er viktig for oss ml-ere å tillegne oss eventuelle riktige punkt i Ebbings (og andres) kritikk av vår politikk og avvise det feilaktige gjennom diskusjon av de konkrete sakene han tar opp. Dette er særlig viktig fordi Ebbing ikke diskuterer vår politikk utfra at han i hovedsak er enig i den og vil være med på å videreutvikle politikken vår. Han er fundamentalt uenig med oss på viktige punkter som f.eks. vår politikk i det nasjonale spørsmål, synet på småborgerskapet, kampen for dagskravene, linjer for frontpolitikk og kjører fram en annen politisk linje enn ml-bevegelsens.

Disse angrepene må vi møte ved å ta kampen opp mot dem på samme måte som alle andre politiske retningers angrep på vår politikk, gjennom grundige diskusjoner. I tillegg til dette må vi også prøve å se på vår kritikeres teoretiske utgangspunkt. I den han hevder å stå på den dialektiske materialismens grunn, må vi undersøke om hans "utdypinger" av denne, eventuelt er avsporinger. Det er ellers vanskelig å forstå hvorledes han kan stå for en politikk som i så stor grad avviker fra marxist-leninistenes. Jeg vil derfor ta for meg et sentralt punkt i Ebbings siste skriv mot ml-bevegelsen. ("Sosialismen fra vitenskap til sitatdyrking" 37s. kr.2,-, selges åpent til alle interesserte fra kontoret på filosofisk institutt.)

Ebbings diskusjonsmåte i de to omfangsrike skrivene hans og ellers, har forundret mange kammerater utfra at han hevder å benytte seg av den dialektiske materialismen. Det mest oppsiktsvekkende ved denne diskusjonsmåten har hele tiden vært hans uhyre lettbeinte omgang med "kjennsgjerninger".

På den ene siden kommer dette til uttrykk ved at han framsetter en rekke løse påstander og halvsannheter på rykteplanet som utgangspunkt for teoretiske diskusjoner av "tendenser" i ml-bevegelsens elendighet og forfall. (se f.eks. gjendring i DUs svar på hans første skriv, spredd bl.a. på sommerleiren)

På den andre siden kommer dette til uttrykk i at han på forhånd, i innledningen til sitt første skriv (spredd på sommerleiren og fra filosofisk institutt til sympatisører av ml-bevegelsen) erklærer at det er empiri. Løse å undersøke om "kjennsgjerningene" han bygger på er i overensstemmelse med virkeligheten. I sitt siste skriv utdyper han dette ved å også unnskyldte seg med at det er så vanskelig å få tak på alle opplysninger (som en unnskyldning til å la være å forsøke ?)

KJENNSGJERNINGER DELER SEG I TO:

I siste skrivet sitt, s.12, presenterer E.noen teoretiske poeng som kanskje er egnet til å feie bort tåken rundt denne påståtte utgaven av den dialektiske materialismen. Han setter her fram den tilforlætelige påstanden at "kjennsgjerninger deler seg i to". Dette er vi sikkert alle enige i, dersom det menes at alt deler seg i to og kan analyseres utfra sine iboende motsigelser. E. fortsetter imidlertid: "Kjennsgjerningene er i seg selv ikke sanne, sannheten er forholdet mellom dem. Derfor kan kjennsgjerninger ikke enkelt "bevise" eller "motbevise" noe. Bare praksis (mer om Es praksisbegrep siden, min par.) det vil si den indre lovmessigheten i den samfunnsmessige totaliteten kan være sannhetens avgjørende prøvestein" (s.13.) Dette illustrerer han med et Mao-sitat, fra "forbedre våre studier, s.150 i store hvite.

"Kjennsgjerningene" er alle objektivt eksisterende ting, "sannheten" er det innbyrdes forholdet mellom dem, og "søke" betyr å studere".

Fremdeles kan vi være enige, sa nheten er sammenhengen mellom kjennsgjerningene, begge deler, hva som er kjennsgjerninger og hva som er de objektive sammenhengene mellom dem kan bare bevises gjennom praksis. Men akkurat her er det en kan spore E.s begynnende tilbaketog fra virkeligheten. Hans "kjennsgjerninger er i seg selv ikke sanne" blir i hans versjon en åpning for å helle ungen ut med badevannet. E ser nemlig det ikke som noe å hefte seg opp ved at kjennsgjerninger også er sanne dvs. i overensstemmelse med virkeligheten. En kan innvende, dette er jo selvinnsyns og følger pr. definisjon og altså ikke noe å henge seg opp i? Jeg er ikke enig i det, nettopp E.s omgang med "kjennsgjerninger" viser at det er farlig ikke å se dette som et problem. Det er nemlig nettopp dette problemet Mao tar opp i det avsnittet som E har revet sitt sitat ut av (sitatdyrking?) Mao holder her frem,

2"at vi må søke de indre forholdene mellom de hendinger som finner sted rundt oss, og la vår virksomhet ledes av det. For å kunne gjøre dette må vi ikke basere oss på vår egen innbilning ~~XXXX~~, på en øyeblikksimpuls eller på bokas døde bokstav, men på de objektivt eksisterende kjennsgjerningene. Vi må tilegne oss materialet i detalj, og vi må utlede de riktige slutningene av det med marxismen-leninismen som rettesnor. Slike slutninger er ikke bare fortegnelser over foreteelser i A'B'CD-orden eller skriverier som flommer over av plattheter, men de er vitenskapelige slutninger. En slik innstilling søker sannheten i kjennsgjerningene og ønsker ikke å bli populær på høytravende sludder". (min understrekning)

Denne enkle men viktige påpekning synes ikke å ha påvirket E i nevneverdig grad, noe som kommer tydelig fram i hans omgang med hendinger rundt ham og som kan forfølges videre gjennom å se på hans oppfatning av praksis.

PRAKSIS ER BARE ENHETEN MELLOM TEORI OG PRAKSIS:

Hvorledes kan en havne i og forsvare en slik innstilling til virkeligheten? Dette kan føres direkte tilbake til E.s syn på hva som er praksis, nærmere bestemt hans frenetiske angrep på de som hevder at teori og praksis faktisk er to forskjellige saker, og at det eksisterer en motsigelse mellom teori og praksis. (s.10 og følgende i hans skriv.) Gjennom lengre begreps-sjonglering munnar E. ut isin kraftsats: "Ser ikke fylkesledelsen at praksis "bare" ~~XX~~ kan være enheten av teori (kunnskap, studier) og praksis (praktiske virksomheter)?" Tvert imot hr.E., formin egen del ihvertfall, vil jeg heller si at for enhver marxist-leninist må det være ens virksomhet som forener teori og praksis. Når vi tillegner oss kunnskap og studerer og teoretiserer må vi tilføre oss sjøl noe utover det vi allerede har av mer eller mindre merverdige ideer inne i hodene våre. For å gjøre dette må vi tre ut av våre studerkamre og finne kjennsgjerningene som vi legger til grunn for vår teoretisering. Vi må tygge pæren for å få et utgangspunkt for uttalelser om dens smak. Motsigelsen mellom teori og praksis er fundamental for den dialektisk materialistiske erkjennelsesprosessen. Nettopp dette er det viktigste i artikkelen "Om praksis" (s.48 i den store hvite) som E.benyttar som utgangspunkt for sin begreps-sjonglering. En sjonglering som fører til at han mister en ball på gulvet uten å merke det - nemlig det ledd i erkjennelsesprosessen som gir grunnlaget for i det hele tatt å komme igang med arbeidet på studerkammeret, deltakelsen i det praktiske livet som

setter en istand til å finne ut hva som er kjennsgjerninger og hva som er hjernespinns.

"Hvis du ønsker å få kjennskap til en ting eller en gruppe av ting direkte, må du personlig ta del i den praktiske kampen for å forandre virkeligheten, for å forandre den tingen eller gruppen av ting, for bare slik kan du komme i kontakt med den som fenomener. Bare gjennom personlig deltakelse i kampen for å forandre virkeligheten kan du avdekke det vesentlige ved den ting eller gruppe av ting og forstå dem. Dette er veien til kunnskap som ethvert menneske faktisk går, sjøl om noen mennesker som bevisst forvrenger sannheten, hevder det motsatte. Den mest latterlige person i verden er "allviteren" som plukker opp litt overflattisk kunnskap gjennom folkesnakket og utnevner seg sjøl til "verdens fremste autoritet" " (Om praksis s.52.)

Dersom vi følger E. i å si at teori også er en del av praksis havner vi i samme fallgrube som han. Vi kan bli sittende ved vårt skrivebord og innbille oss selv at vi prøver våre kunnskaper om verden og våre teorier ved å rynke brynen stadig kraftigere uten andre holdepunkter i virkeligheten, enn brokker av folkesnakket som siver inn gjennom veggene i vårt studerkammer. Ikke bare det teoretiske arbeidet kan da utføres, men også undersøkelsen av "kjennsgjerningene" Til slutt kan vi også "bevise" eller "motbevise" saker og ting gjennom å se på sammenhengen mellom disse "kjennsgjerningene" våre uten at vi behøver å utsette oss for trekken av stormene i klassekampen.

Altså: E. starter med å viske bort skillet mellom teori og praksis, derved forsvinner også skillet mellom hva som er kjennsgjerninger og hva som er "uheldige tendenser i ml-bevegelsen" inne i hans eget hode. Når dette skillet vel er borte blir det uinteressant å diskutere om hans påstander er kjennsgjerninger eller ikke. En slik tenkemåte har intet til felles med den dialektiske materialisme, det blir en idealistisk tankelek som ikke kan hjelpe ml-ere i deres kamp for å anvende den dialektiske materialismen som teori i kampen for sosialismen. Vi ml-ere er ikke perfekte i vår stræben etter å forene teori og praksis i vår virksomhet, men vi er ikke nærmere dette målet ved å gjøre som E., erklære praksis som bare enheten mellom teori og praksis.

Hvorfor driver så E. med all denne begreps-sjongleringen? Er det bare fordi han synes det er interessant med kunster på slakk line?

Nei, E. angriper ml-bevegelsen på alle bauer og kanter, han prøver å gjøre svart til hvitt, gjøre framgang til tilbakegang. Slike kunststykker er umulige så lenge en står på den dialektiske materialismens grunn, slagene hans deles derfor ut i blinde og rammer stort sett uhyrer fra hans egen tankeverden (f.eks. den fæle mafiaen- "fylkesledelsen") Så lenge vi står fast på den dialektiske materialismen kan vi avvise disse angrepene, derfor må vi også avvise disse forsøkene på å lokke oss inn i idealismens irrganger. Avslør E.s løgnaktige angrep på ml-bevegelsen og hans feilaktige politikk gjennom konkrete diskusjoner på alle de sakene han reiser. Slå vakt om den vitenskapelige sosialismen, avvist alt idealistisk tankespinn.

"Muren vårt vern er partiet, sverdet er Lenins lære."

h. s.

REFERAT FRÅ MØTE PÅ XX INSTITUTT.

DEN POLITISKE SITUASJONEN ETTER NEI TIL EF OG ML- BEVEGELSENS STRATEGI1) Tolkinga av avstemmingsresultatet.

Debatten viste ei nøktern haldning. For ml- bevegelsen mådet avgjerande vera i kor sterk grad ein anti- imperialistisk bevisstheit låg til grunn for motstanden. Det kom fram ein del kritikk mot Klassekampens ekstranummer fordi ein der ikkje gjorde eit skille mellom den subjektive og den objektive sida av kampen. Dette kan gi grunnlag for falsk optimisme. Det blei peikt på at for bønder og fiskarar var det næringsinteresser som i liten grad blei vurdert ut frå eit anti-imperialistisk perspektiv som låg til grunn for standpunktet. At det var fleirtal for på stader der AKMED var mest aktiv (drabantbyer i Oslo og Bergen), kan også trekke i samme retning. AKMED skulle jo nettopp propagandere det anti-imperialistiske perspektivet.

2) ML- bevegelsens po litikk.

For den vidare kampen mot imperialismen er det vesentleg om ml- bevegelsen har opparbeidd tillit, massebasis, gjennom kampen. Det blei stilt spørsmålsteikn ved ml-bevegelsens innverknad på dei 53%. Det blei her særleg peikt på endringa i parolegrunnlaget som fann stad. (Dreining på 5-øringen). Dyrtidslinja som forsvant kan ha gitt massene inntrykk av opportuniste hos AKMED. I beste fall blei dyrtidslinja ståande ved sida av sjølråderettslinja utan at det vart presentert nokon analyse av imperialismen som kunne forklare sammenhengen mellom desse to parolene. Der er kanskje den største svakheten med ml- bevegelsens innsats, at ein ikkje ha r greidd å gje ein systematisk bakgrunn for dei enkelte kampavsnitta. Ein seier for folket er dermed iikkje utan vidare ein seier for ml- bevegelsen,

Den einsidige satsing på sjølråderetten saman med den manglande forklaring på kva dette begrepet betyr ut frå ein marxistisk analyse, kan ha ført til ideologisk forvirring. Sjølråderett omsett i praksis, dvs. ikkje berre som eit abstrakt prinsipp, må bety eit lands statslege eksistens, altså sjølstende. Men ml-bevegelsen kjemper jo mot statsapparatet som i eit monopolkapitalistisk samfunn berre kan vere monopolkapitalens reidskap. Ligg det ein motsetning i dette at ml- arar forsvarar dette statsapparatet, i det dei viser til sjølråderetten? Her kan ein ha formidla inntrykk av at nasjonen står over klassane, at sjølstendet er eit gode i seg sjøl som ein må kjempe for uavhengig

av ei analyse av kva som tener dei enkelte klassane, Ut frå eit proletarisk klassestandpunkt må spørsmålet her bli korleis eit relativt sjølstendig statsapparat kan verke hemmande på imperialismen. (på trass av sin fundamentale karakter som monopolkapitalens reiskap). Det sterke kjøret på sjølråderetten til fordel for dyrtidslinga ber i seg ein fare for å innsnevre sjølve imperialismebegrepet til berre å gjelde det politiske nivået, Ein har gitt inntrykk av at imperialismen er andre statsmaktens forsøk på kontroll over den norske nasjons politiske organ. Dersom ein vida re absolutterer skillet mellom norsk og europeisk kapital, vil sjølstendet kunne sikre eit ikkje-imperialistisk Norge ("eit fritt Norge"). Men imperialismen går djupare enn til det politiske nivået, djupare enn til einkvar økonomisk politikk staten kan føre. Imperialismen er monopolkapitalen, som Lenin seier, er internasjonal iseringa av kapitalen og monopoliseringa av produksjonen, og er ein nødvendighet for den vidare utviklinga av produktivkraftene under kapitalismen. Uansett sjølstende på det politiske området, vil Norge bli meir og meir integrert i imperialismen, gjennom utviklinga

x)

fram ei sjølbergingslinje som alternativ til EF, utan å propagandere nødvendigheten av sosialismen.

(Tidensers til dette i "For eit fritt Norge" og i fjernsynsintervjuet med Sigurd Alleren m.a.)

3) Frontarbeidet.

I tillegg til å gå inn for å halde oppe den breie fronten mot EF, som i hovedsak eit forsvar for sjølstendet, kom ein i debatten inn på at det er nødvendig å utvikle frontarbeidet mellom arbeidsfolk som særleg blir ramma av den imperialistiske undertrykkinga vi nå (framlis) vil få (dyrtid, strukturrasjonalisering etc.). ML-bevegelsens særskilte rolle her må vere å utvikla dei sosialistiske perspektiva for denne kampen. Spørsmålet som vart stilt her var om ein hadde opparbeidd seg tilstrekkeleg tillit under kampen til at dette er mulig i praksis i første omgang.

Innskot: ..på det økonomiske nivået. Berre ein sosialistisk revolusjon kan hindre dette. Det kan derfor skape reformistiske illusjonar dersom ein kjører...

Redaksjonell kommentar:

Dette er referat frå eit p-lagsmøte på f.i. for "oppstramminga". Referatet er teke av ein uorganisert, og ifølgje referenten var det ingen på møtet som sa seg usande i desse hovudpunkta.

NOKRE MOMENT TIL EEC=OPPSUMMERINGA

1. Det har kome fram ulike liner i synet på EEC-kampen, og vår rolle i kampen. Vi vil prøve å skissere ei.
2. Alle vurderingar av EEC-kampen må ~~gjera~~^{gjera} på bakgrunn av formålet med han. Etter vår meining var dette å halde Norge utafor EEC. Våre liner blir difor rette/gale i den mon dei var egna til å skape motstand mot EEC/evt. ikkje.

3. Dyrtidslina.

Det politiske nivået med omsyn til EEC var lavt. Få visste kva EEC var, mange var usikre på om dei var mot EEC. EEC-tilhengarane kjørte økonomisk argumentasjon. Motstandarane (minus marxist-leninistane og nokre få andre) var nasjonalt medvitne i første rekke. Deira argumentasjon bygde ikkje i første omgang på sosiale motsetningar, og dei såg ikkje klart samanhengen mellom det sosiale og det nasjonale. Det var såleis ein progressiv småborgarleg tankegang som prega EEC-debatten td. i 1967-70. Progressiv fordi dei tok folket sitt standpunkt, småborgarleg fordi dei ikkje baserte seg på dei sosiale motsetningane som finst i Norge. Ei slik line er ikkje egna til å vinne arbeiderklassen, visse lag av småborgarskapet og progressiv ungdom for EEC-motstanden. Det nasjonale vert hengande i lufta til ein viss grad. Det kan vanskeleg tenkast ei nasjonal line som vil ha verdi for arb.klassen etc. utan at ho samtidig har sosialt verd, dvs. kan tene arbeiderklassen på kortare eller lengre sikt. Dette vart difor kjernespora i denne tida. Var EEC eit sosialt trugsmål mot arbeiderklassen og deira allierte. For å vinne EEC-kampen var det avgjerande om arbeiderklassen tok del i motstanden. Det var såleis ikkje berre eit politisk spørsmål om kva som var den rette lina i denne tida-i like stor grad var det eit taktisk spørsmål, dvs. korleis vinne flest mogeleg for EEC-motstanden. Streikerørsla i 1970 viste at dette er rett. Arbeidarar reiste seg på eit dyrtidsgrunnlag/sosialt grunnlag. Det viktigaste for oss vart såleis å kjøre fram ein sosial argumentasjon overfor arbeiderklassen-vise korleis EEC ville vere eit sosialt trugsmål mot arbeidarane, -og vise dei EEC-førebuande tiltaka. Danninga av AKMED var eit konkret resultat av denne forståinga. Men-det er galt å seie at kampen mot dei EEC-førebuande tiltaka var ein økonomisk kamp for å gjere storkapitalen ute av stand til å møte konkurransen frå EEC-monopola. Det var ein politisk kamp med sikte på å styrke og feste EEC-motstanden, (Td. universitetsstreikar, prøverøystingar på skular etc.) men på eit sosialt grunnlag. Dette var heilt nødvendig for å vinne EEC-kampen, og for å skape ei skikkeleg forståing

av det nasjonale innhaldet i EEC-kampen. Vi må difor klart og enkelt tydig slå fast at dyrtidlina var rett og nødvendig i ein viss fase av EEC-kampen, sjøl om ho som heilskapleg line for EEC-kampen var ufullstendig.

4. Den nasjonale line.

Når vi seinare gjorde det nasjonale spørsmålet til hovudsida i EEC-kampen, vert dette karakterisert som høgrev-opportunisme av somme. Dette viser eit mekanisk syn på ulike fasar i ein frontkamp, og eit udialektisk syn på forholdet mellom det nasjonale og sosiale.

a) Vi vart ikkje pressa til å gjere det nasjonale til hovudsida, som nokre hevdar. Det var eit resultat av diskusjonar og analyser. Kanskje var ikkje mange nok med i denne debatten, men dette er totalt underordna spørsmålet om line var rett. Det er ei håplaus undervurdering av marxist-leninistane si evne til å analysere seg fram til nye liner i tillegg.

b) Var line rett ?

Det hadde vore sterk framgang i motstandsarbeidet. Viss ein aksepterer at det breie laget av det norske folket ikkje ville automatisk bli EEC-motstandarar ut frå ein nasjonal synsstad, må ein gå ut frå at styrken i EEC-motstanden kom av ei betre forståing for det sosiale. Vi meiner at dette var tilfellet. Det mest typiske utslaget var vel at FB følgde etter AKMED i å legge vekt på ein sosial argumentasjon. Viktig også-tilhengarane sine økonomiske argument hadde blitt møtte av EEC-motstandarane, og tilbakevist. Elles gir det allmenne inntrykket frå i fjor sommar og haust same resultatet. Det var sjølsagt ikkje snakk om at alle hadde forstått line. Det er framleis eit taktisk spørsmål-korleis styrke og feste EEC-motstanden.

I tillegg kjem det at nå kjende alle på seg at nasjonen sin eksistens var direkte truga. Fleire og fleire vart klare over at kapitalen verkeleg ville selje landet-at dei ikkje tok omsyn til folket sin motstand. Dette skjerpa motsetningane, og vi måtte påvise at nå var dette hovudinnhaldet i EEC-kampen. Det var ikkje lengre berre snakk om ei sosial undertrykking, men også ei nasjonal undertrykking som ville svekke folkets kamp på lengre sikt. Fiskerigrænsespørsmålet var ikkje berre eit spørsmål om fiskarane sine næringsinteresser-det vart eit symbol for den nasjonale undertrykkinga vi sto framfor.

Dessutan gjorde skjerpinga av striden-bruk av statsapparatet og LO-byråkratiet etc., gjorde det nødvendig med ei samling av EEC-motstanden. Denne samlinga kom på grunn av ei politisk line-den rette- og er ikkje uttrykk for opportunisme. Hadde FB i denne fasen kjørt einsidig på det sosiale, måtte sjølsagt vi gå i brodden for den nasjonale argumentasjonen. Men dette tyder ikkje at vi gløtte den sosiale sida.

I ei oppsummering av EEC-kampen frå p-laget på filosofisk inst., har det kome fram ein del tankar eg er fundamentalt usamd i, og eg vil kort kommentere ein del hovudpunkt.

Det er ikkje avgjerande for oss i kor stor grad eit anti-imperialistisk medvit låg til grunn for EEC-motstanden. Vi vil tene folket-dvs. folkets interesser er våre. Folket var tent med å unngå EEC-medlemsskap-difor var vi mot EEC. Formålet med EEC-kampen er som før sagt å halde Norge utafor EEC-angenting anna. Vår særeigne rolle er å gi kampen eit anti-imp. perspektiv og å propagere sosialismen, men dette må på ingen måte forvekslast med fronten sitt formål. Ein siger for folket i EEC-spn. er ein siger for m-l-arane -viss vi faktisk vil tene folket. Det avgjerande for oss er (1) at folket har vunne, (2) om vi har vunne tillit dvs. har vi ført ei rett politisk line, (3) har folk sitt medvitsnivå blitt heva og (4) at nasjonalstaten eksisterer, og gir dei beste rammene for revolusjonær kamp i Norge.

For å presisere: Eg meiner ei stadig høgging av medvitet er ein føresetnad for å vidareføre og feste anti-EEC-rørsla. Hoa-blir nemleg stadig angripen.

Men: Var det avgjerande med Oktoberrevolusjonen om folk følgde bolsjevikane sine paroler ut frå fullt medvit om proletariatet sitt diktatur, eller var det avgjerande at dei faktisk slutta opp om parolane (td. "brød, jord og fridom"), og med dette var med på å skape Sovjetstaten.?

Kva tyder nasjonalstaten for oss og det norske folket.?

For det første. Det var ikkje det norske statsapparatet vi forsvarte gjennom EEC-kampen. Det viser vel nettopp bruken av statsapparatet. Det var jo den sterkaste krafta EEC-tilhengarane hadde i EEC-kampen (folk har trass alt ikkje så stor tillit til monopolkapitalen). Eg synest det er vanskeleg å sjå EEC-motstandarane sin kamp nettopp mot dette statsapparatet som eit forsvar for det.

Det vi forsvarte var retten til å eksistere som eigen nasjon. Forsåvidt er dette dei undertrykte rett til å bli undertrykt i Norge-i motsetning til å bli ein del av EEC-proletariatet. Men den nasjonale sjølråderetten har også eit positivt innhald for arbeidarklassen i Norge, dvs. eit visst klasseinnhald. EEC-hær og liknande fascistiske tiltak i EEC ville vanskeleggjere det norske folket sin kamp på kort sikt (kamp mot dyrtid og forverring), og på lang sikt (for revolusjonen)-eller om ein vil: trur ein at EEC-monopola ville sjå med blide auge på ein revolusjon i Norge ???????

Dette er ikkje å sette nasjonalstaten over klasseane - det er ganske enkelt spørsmål om arbeiderklassen og dei andre allierte har nytte av den norske nasjonalstaten i 1975. Det vi ser, er at nasjonalstaten Norge idag er eit hinder for utanlandske og norske imperialistar sine planar for Norges Imperialistane er ikkje tente med nasjonalstaten Norge - for ville/vil dei oppløyse han. Det var vel nettopp det EEC-kampen viste.

p-laget stiller spørsmålet om korleis eit "relativt sjølstendig statsapparat kan verke hemnande på imperialismen". Eg vil til dette er det å seie at viss det var slik at den økonomiske utviklinga gjekk sin gang uavhengig av at nasjonalstaten Norge eksisterer, ville vel ikkje EEC-trugsmålet i det heile vere aktuelt, dvs. oppløysing av nasjonalstaten ville vere unødvendig. I tillegg kjem det at statsapparat og nasjonalstat slett ikkje er det same. (sjå ovanfor) Korleis kan ein rett til å eksistere som eigen nasjon vere det same som eit statsapparat? Det er ikkje snakk om at det norske statsapparatet hindra medlemskap i EEC - det var folket som hindra dette gjennom ein kamp som var mulig på grunn av visse borgarlege frådømar i nasjonalstaten Norge. (I motsetning til f.eks. Jugoslavia) Småborgarskapet og næringsinteressene dei andre.

a) Det er slett ikkje rette at småborgarskapet berre var motiverte av sine næringsinteresser. Alle som kjenner litt til norsk historie og Norge idag, veit at småborgarskapet tradisjonelt og idag har eit sterkt nasjonalt medvit (særleg bønder og fiskarar), og at dette faktisk var motiverande i EEC-kampen.

b) Dersom det var slik at småborgarskapet handla ut frå næringsinteressene sine (noko dei sjølsagt også gjorde), var dette rette mot arbeiderklassen eller mot staten og monopolkapitalen? Er bondene og fiskarane sin kamp for dagskrava reaksjonar eller progresiv? Lenin seier: "Men arbeidarane sin kamp mot fabrikkantane for sine daglege behov driv av seg sjøl og ufråvikeleg arbeidarane til å sette seg med statlege politiske spørsmål-spørsmål om korleis den russiske staten vert styrt, korleis lovene og forordningane vert laga og kven sine interesser dei tener" Var det ikkje nettopp det som hende - også med småborgarskapet - i EEC-kampen? Og der det ikkje grunn til å utbygge aksjonseinskapen med småborgarar til å bli ein fast og varig allianse i kampen for revolusjonen? Eg meiner det er ikkje mindre enn ei dødsline å la vere.

Eit anna spørsmål: Kven er det som skal propagere for revolusjonen - m-l-arene i fronten eller fronten sjøl? Har nokon høyrte om ein front som propagerer revolusjonen? Kva blir i tilfelle partiet si rolle? Eller er det slik at alle må vere medvitne revolusjonære for å li

med i fronten? Kvi for skal vi då drive frontarbeid-for å revolusjonere dei revolusjonære?

I beste fall vil eg sjå EEC-oppsummeringa frå filosofisk inst. som ei tåkelegging av dei verkelege tilhøva, i verste fall kan ho føre til konklusjonar som er stikk i strid med marxismen-leninismen. Eit ytterleggåande tilfelle av dette har vi i eit skriv Hans Ebbing har lagt ut til sal på det same instituttet. (alle får kjøpe) Der står det: "Siden ingen av de organiserte venstrekreftene på noe tidspunkt klarte å forene kampen mot EEC med den langsiktige kampen for sosialisme, måtte kampen mot EEC i realiteten kjempes på småborgerskapets premisser. Den objektive skillelinjen i kampen gikk mellom to fraksjoner i borgerskapet: storborgerskapet (monopolborgerskapet) som ikke lenger har noen objektiv interesse av en nasjonal stat med en viss politisk selvvråderett, men av et "internasjonalt" statsapparat - og småborgerskapet (særlig bønder og fiskere) - som stadig har levende interesse av et nasjonalt statsapparat. Frykten for splittelse i FB satte en effektiv stopper for ethvert forsøk på en konsekvent venstre dreining i det politiske grunnlaget for kampen" osv.

Sjøl om det kan vere freistende å la slikt stå utan kommentar, vil eg knytte ein del spørsmål til innhaldet i skrivet/sitatet.

1. Er det verkeleg slik at småborgerskapet er ein fraksjon i borgerskapet? Var dei det i EEC-kampen, eller var det slik at dei faktisk var arbeiderklassen sine allierte? Ber ein ikkje ta konsekvensen av at dei faktisk var det og innsjå at dei for det meste har same interesser med arbeiderklassen i kampen for revolusjon?

2. Er det berre småborgerskapet som har interesse av den nasjonale staten (dvs. ikkje arb.kl t.d.)? Konklusjonen vår måtte i tilfelle bli at vi i EEC-kampen berre såg det som vår rolle å

- a) Propagere sosialismen
 - b) gå mot dyrtid og forverring og ikkje
 - c) ta opp spørsmålet om dei demokratiske rettane, noko og måner er uhyre viktig for folket sin kamp vidare i dette landet.
 - d) forsvare sjølvvråderetten i det heile (sjå ovanfor)
3. Er eit sprang frå td. Venstre til PAG som resultat av EF-kampen eit steg attende eller kva? Eg har i alle høve full tillit til at mål-rørsle er is tand til å ta vare på og utvikle vidare dei straumdrag i politikken dette er uttrykk for.

AO jus SAH

TILLEGG TIL ARTIKKELEN OM "ENHETEN I DEMOKRATISK SENTRALISME" I NR 1
AV E-K-E BULLETTINEN:

I artikkelen har jeg brukt mange sitater av Lenin. Da artikkelen først var ment å trykkes i diskusjons bulletinen i studentlaget, fant jeg det både mer hensiktsmessig og arbeidssparende å la sitatene forbli på engelsk. Først dagen før artikkelen gikk i trykken fikk jeg vite at den skulle inn i en EKE bulletin for hele Vestlandet. Da var det imidlertid for sent å få oversatt Lenin-sitatene.

Jeg er klar over at alle som EKE bull. blir spredt til ikke er like sterke i engelsk, og da jeg mener at alle bør få tilgang til disse sitatene fra Lenin, vil jeg forsøke å lage en oversettelse. Sitatene blir oversatt i den rekkefølge de kommer i artikkelen i nr 1 av EKE.

s. 19. "Arbeiderklassens styrke ligger i organiseringa. Uten at massene er organisert, er proletariatet ingenting. Organisert - er det alt. Organisasjon betyr enhet i aksjon, enhet i praktiske operasjoner!"
Samlede verker, bind 11 side 320

"Opptreden som bryter enheten i konkrete aksjoner kan ikke tolereres verken på offentlige møter eller partimøter (interne møter); eller i partipressa." bind 10, side 443

"Kritikk innenfor grensene av prinsippene i partiprogrammet må være fullt lovlig, ikke bare på partimøter, men også på offentlige (åpne) møter" bind 10, side 443

"Prinsippet for demokratisk sentralisme og selvstyre for lokale partiorganisasjoner innebærer full frihet til å kritisere uten unnsak, så lenge ikke dette forstyrrer enheten i en konkret aksjon; det (prinsippet for den. sent.) forbyr all kritikk som forstyrrer eller vanskeliggjør enheten i en aksjon som er fastsatt av partiet." bind 10, side 443 (min parentes)

"Til spørsmålet - "Hva må ikke gjøres?" for å unngå en splittelse? er svaret mitt, først og fremst: Hold ikke hemmelig for partiet oppkomsten og veksten av mulige årsaker til en splittelse, hold ikke hemmelig noen av omstendighetene og handlingene som grunnlegger slike årsaker; og, hva mer er, hold dem ikke hemmelig - ikke bare for partiet, men, i den grad det er mulig heller ikke for den ytre offentlighet (the outside public). Jeg sier "i den grad det er mulig" idet jeg tenker på de tingene som i en hemmelig organisasjon nødvendigvis må holdes hemmelig, -men i våre splittelser spiller disse tingene nesten ingen rolle. Bred åpenhet (publisitet) - det er den sikreste, den eneste sikre metoden for å unngå slike splittelser som kan unngås, og å redusere til et minimum uløpene med en splittelse som ikke lenger er å unngå" bind 7, side 116

For å gjenta: Det han sier her er at for å unngå en splittelse, må man ikke holde hemmelig verken for partiet eller massene oppkomsten og veksten av årsaker til en splittelse, heller ikke skal man holde hemmelig noen av omstendighetene og handlingene som grunnlegger slike årsaker. Bred publisitet er den sikreste og den eneste sikre måten for å unngå en splittelse.

side 24 "Vi går videre: Når vi har et partiprogram og en partiorg., må vi ikke bare gjestfritt åpne spaltene i partiorganet for meningsvoksling, men vi må gi de gruppene som pga. (incosistency) uoverensstemmelse, motsigelse støtter noen av revisjon ismens dogmer, eller av en eller annen grunn insisterer på sin adskilte og individuelle eksistens som grupper, muligheten til systematisk å legge fram sine forskjeller, uansett hvor små disse skulle være. For å unngå å være altfor streng og stivnakket a la Sobakevich overfor "anakistisk individualisme", er det etter vår mening nødvendig å gjøre det ytterste - selv om det innebærer et visst avvik fra strengt mønster av sentralisme og fra absolutt lydighet til disiplin - for å la disse gruppene snakke ut og gi hele partiet muligheten til å veie ~~wikkwikk~~ viktigheten av disse forskjellene og bestemme akkurat hvor, hvordan og på hvilken side inkonsistensen (feilen) ligger." bind 7, side 116.

"De fremskridne arbeiderne, som er klar overansvaret de bærer for framgangen i arbeidet med å utdanne og organisere proletariatet, nå holde omhyggelig vakt for å hindre de uunngåelige kontroversene, de uunngåelige meningskonfliktene, fra å degenerere til beskyldninger, intriger, kjekling og bakvaskelser." bind 19, side 492

"Bare brei publisitet vil korrigere alle trangsente, ensidige, lunefulle avvik (villfarelser), bare det (brei publ.) vil forandre de til tider absurde og latterlige "skrikene" (squall, skral, vræl, gaul) mellom smågrupper, til nyttig og vesentlig materiale for partiets "self-educating" bind 7, side 118

"Det er virkelig på høy tid å (ta et oppgjør med) kvitte oss med tradisjonen fra (circle sectarianism) gruppesektarisme og-i et parti som hviler på massene-resolutt kaste fram slagordet: "Mer lys! - la partiet vite alt - la det ha alt, absolutt alt materialet som finnes for å dønn i hver eneste meningsforskjell, tilbakefall til revisjonismenavvik fra disiplin osv. Mer tiltro til den uavhengige dommen til hele mengden av partiarbeidere! De og de alene vil være i stand til å tenne den heftige hissigheten til grupper som heller mot splittelse " Bind 7, side 116

"Brei publisitet, det er den sikreste, den eneste ~~wikkwikk~~ tillitsfulle metoden for å unngå slike spittelser som kan unngås go å redusere til et minimum ulempene med splittelse som ikke lenger kan unngås.

For (indeed), bare tenk på forpliktelsene som hviler på partiet ut fra det faktum at det nå har å gjøre med massene, ikke bare med sektvesenet. For å bli et parti for massene ikke bare i navnet, må vi få stadig videre masser til å delta i alle partiaffærer, heve den stadig fra politisk likegyldighet til protest og kamp, fra almen kamp id til å bevisst anta (sosialdemokratiske) her: revolusjonære meninger, fra å anta revolusjonære meninger til støtte for bevegelsen, fra støtte til organisert medlemskap i partiet. Kan vi oppnå dette resultatet uten å gi den videste publisitet til saker, hvis avgjørelse vil avgjøre vår innflytelse på massene?" bind 7, side 116, 117.

"Ingen politisk leder har en karriere som er uten feil, og dersom vi mener alvor når vi snakker om å øve innflytelse på massene, om å vinne deres "gode vilje", må vi streve alt vi kan for ikke å la disse feilene bli "hevet" opp i en nuggen atmosfære i sektvesen, men vi må

ha den underkastet massenes dom. Det kan synes opprørende ved første blick, det kan synes besværlig noen ganger for individuelle ledere - men vi må overkomme denne falske følelsen av at det er opprørende, det er vår plikt overfor partiet og overfor arbeiderklassen" B.7, S.118.

"Bare gjennom en serie slike åpne diskusjoner kan vi få en virkelig harmonisk samling ledere; bare gitt denne forutsetning vil det være umulig for arbeiderne å slutte å forstå oss; bare da vil vår "generalstab" virkelig bli bakket opp av den gode og bevisste vilje til en arme som følger og samtidig dirigerer sin generalstab" bind 7, side 118

BREV FRA OSLO

(Utdrag av et brev fra et MLC-medlem på besøk i Oslo til en annen kamerat.)

Som et svar på vil si at det er MLC medlemmer som et eksempel av "Sosialisten", og det for demokratisk SF (MLC) - i tillegg felle dere ikke har det i de gamle. Kunde jeg ikke s.o.s og K.A.s artikler om demokratisk sentralisme for banden, samt noen å diskutere med (men et her jeg jo ikke), så skulle jeg gjerne skrevet et innlegg om det ut fra dette bladet.

Problemet med "Sosialisten" er at det er et glimrende eksempel på noe av det som kan bli resultatet av å føre interne diskusjoner ut blant folk flest, før de er noenlunde avklart, og i særlig grad dersom de går på fundamentale spørsmål.

USF (Oslo) slutter på bakgrunn av debatten mellom m-l-ere i Bergen *

"M-L-bevegelsen i Norge har alvorlige indre problemer som har stilt den overfor trusselen om evskelling på begge fløyer. Noe slikt kan vi slutte på grunnlag av den debatten som går mellom m-l-ere i Bergen, der en å en opposisjon bestående av EF-ere her vokst frem på så sentrale spørsmål som Stalin, den demokratiske sentralismen, anti-opitalistisk arbeid og faglig teoretisk kamp, og der den offisielle m-l-linje er klart på defensiven."

Dette bruker USF som en del av sin begrunnelse for å avslå front-samarbeid med m-l-ere/Rød Front i forbindelse med DNS. Dvs. de antar et marxist-leninistenes "nye", men bredere frontpolitikk (Tjen Folket) ikke er ærlig ment som forsøk på å samle kreftene på alle de saker hvor man er enig, og hvor man står overfor en sterk felles fiende. De mener et det der mot kanskje er et "forsøk på å holde sammen noe som er i ferd med å revne", at det muligens ikke skyldes sjøpere politisk forståelse, men noe som nærmest kan karakteriseres som massefrieri, pendling fra venstre-avvik til høyreopportunisme?"

Med andre ord et godt eksempel på et manglende disiplin og enhet i den eksterne stil i viktige spørsmål kan gi anledning til forvanskning og mistenkeliggjøring av vår politikk fra visse hold, særlig grupper som ennå ser det som viktigere å drive rivalisering og kamp mot oss enn å enes der hvor vi har felles interesser.

Det er også påfallende å se i hvilken grad "Sosialisten"s angrepsvinkler mot m-l-erne minner om Ebbings!

F [REDACTED]

(Redaksjonen håper F [REDACTED] ikke har noe imot at vi trykker disse foreløpige reaksjonene, men dette er viktige saker, og den eneste måten å få kjennskapet om disse saken ut før jul er å trykke det i denne formen. Du får komme sterkere igjen med et innlegg til neste nummer!)

